தமிழ்ப் பொழில்

தமிழாராய்ச்சித் திங்களிதழ்

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு

துணர் : 62 மலர் : 6

தமிழ்ப் பொழில்

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

திருவள்ளுவர் ஆண்டு— 2019

துணர்: 62 விபவ — புரட்டாசி மலர் : 6

செப்டம்பர் — அக்டோபர் — 1988

பதிப்பாசிரியர் : பேராசிரியர் ச. பாலசுந்தரம்

உள்ளுறை பக்கம்

1. 'மான்' சாரியையா ? 242
டாக்டர். எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி

2. குறுந்தொகைப் பதிப்புகள் சில பார்வைகள் ... 248
(ஆகஸ்டு இதழ் தொடர்ச்சி)
செல்வி. ந. விசாலாட்சி, எம். ஏ., எம். பில்.,

3. ஓம்படைக் கிளவி ஓர் ஒப்பியல் கண்ணோட்டம் 253
பேராசிரியர். கோ. வேங்கடாஜலம்

4. சங்கச் சமுதாயச் சூழலில் தண்ணடை நல்கலும் பிள்ளையாட்டும் ... 257
டாக்டர். பெ. மாதையன்

5. இலக்கியங்களில் விடுகதைகள் 272
மா. மீனாட்சிசுந்தரம் எம். ஏ. எம். பில்.,

6. மதிப்புரை 277
செயராணி ராசதுரை, எம். ஏ., எம்ஃபில்.,

7. கதையாசிரியர்களும் உத்திகளும் 279
டாக்டர். இரா. சண்முகவேலன்

8. கீழ்நிலையாக்கம் 287
டாக்டர். ஏ. ஆதிததன்

17/1/80

தமிழ்ப்பொழில் ஆசிரியர் குழு

திரு. ச. இராமநாதன்,
தலைவர். கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, த. கோ. ப. கோவிந்தசாமி, பி. காம்.,
செயலாளர், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம்.

,, கலைமாச்செல்வர் எஸ். டி. காசிராஜன் ஐ. ஏ. எஸ்.,
செயலாளர். தமிழ்வளர்ச்சிப் பண்பாட்டுத்துறை, சென்னை.

,, சிலப்பொலி சு. செல்லப்பன், எம்.ஏ., பி.டி., பி.எல்., பிஎச் டி.,
இயக்குநர். தமிழ்வளர்ச்சித்துறை, சென்னை.

,, முனைவர்சி. பாலசுப்பிரமணியன், எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி.
தமிழ் மொழித்துறைத் தலைவர்,
சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர் தமிழண்ணல், எம். ஏ., பி எச்.டி.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகம்

,, முனைவர் மு. கோவிந்தராஜன்
இயக்குநர் தமிழ்நாடு கல்வி ஆராய்ச்சி மற்றும்
பயிற்சி நிறுவனம் சென்னை.

,, முனைவர் சோ. ந. கந்தசாமி, எம்.ஏ., எம்.லிட்., பி.எச்.டி
இலக்கியத்துறைத் தலைவர், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

,, முனைவர். மா. இராமலிங்கம்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர் பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்

,, தமிழ்த்தொண்டர். கோ. முத்துப்பிள்ளை, B.A.,
சென்னை.

,, முனைவர். ஈரோடு தமிழன்பன்,
தமிழ்முதுகலைத்துறை, புதுக்கல்லூரி, சென்னை.

,, பேராசிரியர் பி. விருத்தாசலம், எம். ஏ.,
முதல்வர். தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார்
கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர். செ. இராசு எம். ஏ.,
இணைப்பேராசிரியர், கல்வெட்டுத்துறை,
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம்.

T 4741

புலவர் ஆ. பாலன், எம்.ஏ., ஏ.எம்.ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைமுதல்வர். த. உ. கரந்தைக் கலைக்கல்லூரி.

,, புலவர் மீனா. இராமதாசு, எம். ஏ.,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், உமாமகேசுவரா மேனிலைப்பள்ளி.

,, பா. மதிவாணன், எம். ஏ., எம். ஃபில்.,
துணைப் பேராசிரியர், த. உ. கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி

'மான்' சாரியையா ?

டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி,
விரிவுரையாளர்,
சுவடிப்புலம்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

சாரியை எழுத்துச் சாரியை, பதச்சாரியை என இருவகைப் படும். உயிர், மெய், ஆய்தம், உயிர்மெய் ஆகிய எழுத்துகளை மொழியின் பல்வேறு செயற்பாடுகளுக்கு உட்படுத்துதற்கு ஏதுவாகப் பயன்படுத்தப் பெறுவது எழுத்துச் சாரியையாகும். சொற்களோடு உருபுகள் புணருமிடத்தும் (உருபு புணர்ச்சி) சொற்களோடு சொற்கள் புணருமிடத்தும் பயன்படுத்தப்பெறுவது பதச்சாரியையாகும். இவ்விருவகைச் சாரியைகளும் பண்டை இலக்கண நூல்கள் வரையறுத்துக் கூறியதோடு நில்லாமல் மொழியின் வளர்நிலைகளுக்கேற்பப் புதிய சாரியைகளைப் பெற்றுப் பெருகி வருகின்றன.

சாரியை என்றால் என்ன ?

சாரியையென்பது சொற்களைச் சார்ந்து நிற்பதாகும் தான் சார்ந்து நிற்பதோடு, உருபுகள் அதனோடு சேர்வதற்குச் சார்பாகவும் நிற்கின்றது. எனவே நிலைமொழியைச் சார்ந்து நிற்பதும் வருமொழிக்குச் சார்பாக நிற்பதும் சாரியை எனலாம். இன்னின்ன ஈறுடைய சொற்கள் இன்னின்ன சாரியைகளைப் பெற்றுவரும் என்பதும், குறிப்பிட்ட சொற்கள் குறித்த சாரியை களைப் பெற்றுவரும் என்பதும் பண்டைய விதிகளாக அமைந்தன. எனினும் இவ்விதிகள் எல்லாம் மொழிவளர்ச்சியில் த்கர்த்தெறியப்பட்டுச் சாரியைகள் இன்றி உருபுகளைப் புணர்ப்பதும், வேறுசாரியைகளைப் புணர்ப்பதுமாகிய இலக்கண நெகிழ்வுகள் மொழிக்கண் தோன்றலாயின.

சாரியை பொருளுணர்த்துமா ?

இச் சாரியை பொருள் தரும் என்றும், பொருள் தராது என்றும் இரு நிலைகளை இலக்கண ஆசிரியர்கள் கொண்டுள்ளனர் 'வேறாகி நின்ற இருமொழி தம்மிற் சார்தற்பொருட்டு இயைந்து நிற்பது' என்பார். நச்சினார்க்கினியர் (தொல்.

எழுத். 118). 'விகுதி முதலிய புணர்ப்பைச் சார்ந்து ஆண்டைக்கு இயைந்து நிற்றலின் சாரியை யாம்' என்பார் சிவஞானமுனிவர் (நன். 133) இக் கூற்றுகளால் சாரியை வெறும் சார்தல் தொழிலை மட்டுமே கொண்டது என்பது புலனாகும். இவற்றிற்கு மாறாகச் 'சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெற்றிக்கண் நின்று அதற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சிறிது பொருள் பயந்ததும் பயவாததுமாய் நிற்பது' என்று கூறுகிறார் அடியார்க்கு நல்லார் (சிலப். பதி. 61-62). அதனால் சாரியை பொருள் பயக்கும் தன்மையுடையது என உணரலாம். சேனாவரையர் இக் கருத்திற்கு அரண்செய்யும் வகையில், 'தாம் சார்ந்து வரும் மொழிப்பொருட்கு உபகாரமுடையவாய் வருமாறோர்ந்து கொள்ளப் படும், அல்லாக்கால் சாரியை மொழியாகா' (தொல். சொல். 250) என்று கூறுகிறார். அவ்வாறு பொருள் தராத சாரியை அசைநிலை என்று கொள்ளவேண்டும் என்பர் பதிற்றுப்பத்து உரைகாரர். இதனைச் 'சாரியை பொருண்மையைச் செய்யாமையின் அசை நிலை' எனப்படும்' (பதிற் 51,13-14) என்ற உரைத்தொடரால் அறியலாம். சாரியைகளுள் பலவும் வேற்றுமைப்பொருளைத் தருதலை இயைபுநோக்கிக் காணமுடியும். அத்துச்சாரியை ஆறன் பொருள், ஏழன் பொருள்களைத் தருதலையும் இன்சாரியை ஆறன்பொருள் தருதலையும் பல சான்றுகள் கொண்டு உணரலாம் சான்றாக 'அங்கண் வானத்து அணிநிலா விரிக்கும்' என்பதில் 'அத்து ஏழனுருபின்கண் வந்த சாரியை' (சிலப். 4, 3-4) என அடியார்க்குநல்லார் சுட்டுதலைக் காணலாம்.

சாரியைகளைப் பொறுத்தவரை, சொல்லோடு தனித்து நிற்றல், உருபோடு சேர்ந்து நிற்றல் என இருநிலைகள் உண்டு. தனித்துநிற்றலைச் 'சாரியைநிற்க உருபு தொக்கது என்பர்' அடியார்க்கு நல்லார். சாரியை சொற்களோடு தனித்து நிற்கும் போது மட்டுமே பொருளுணர்த்தும் தன்மையப் பெறும். உரு போடும் சேர்ந்து நிற்கும்பொழுது பொருளுணர்த்தும் தன்மையைப் பெறுதலில்லை.

இலக்கண நூல்கள் கூறும் சாரியைகள்

தொல்காப்பியம் முதல் இலக்கண நூல்கள் பலவும் சாரியை களைத் தொகுத்துரைக்கின்றன.

''இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே
ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே
அன்னென் கிளவி உளப்பட பிறவும்
அன்ன என்ப சாரியை மொழியே'' (எழுத்து.120)

எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இந்நூற்பாவிற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் 'பிறவும்' என்றதனால் தம், நும், எம், கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று என்பனவற்றையும் சேர்த்துக் கூறுவார். இதனைப் பின்வந்த நன்னூலார் எடுத்து மொழிந்துள்ளதை அவர்தம் நூற்பாவால் (நன்.மயிலை.243) அறியலாம். வீரசோழியம் சாரியைகளைத் தொகுத்துரைக்கவில்லை. தன், தான், தாம், ஆம் ஆ என்னும் சாரியைகளை நன்னூல் விருத்தி கூறுகின்றது (நன்.244), அன், ஆன், இன், அல், அற்று, இற்று, அத்து, அம், தம், நம், நும், ஏ, அ, உ, ஐ, கு, ன எனப்பதினேழு சாரியைகளை நூற்பாவினுள்ளும் உம், ஞான்று, கெழு என்பனவற்றை உரையினுள்ளும இலக்கண விளக்கம் எடுத்துரைக்கின்றது (நூ. 59). சுவாமிநாதம் புதிய சாரியைகள் பலவற்றை எடுத்துரைக் கின்றது. இச்சு, ம, இ, ஞ, ட, ய, அள், அவ், அண், ஓ, ஏல், ஆல் போன்றவற்றை (நூற்.26)ப் புதிய சாரியைகளாக அறிமுகப் படுத்துகின்றது. முத்துவீரியம்

> "அத்தம் மானக் கின்னன் னொன்னிக்
> கற்றுத் தந்நம் நம்மு மாம்பிற" (நூ.174)

எனச் சாரியைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. இந்நூலுக்கு உரைகண்ட திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயர் 'அத்து, அம், மான், அக்கு, இன், அன், ஒன், இக்கு, அற்று, தம், நம், நும் ஆமெனலறிக' என உரைவகுத்துள்ளார். 1889ஆம் ஆண்டில் வெளியான பதிப்பிலும் இவ்வாறே சாரியைகள் வகைப்படுத்திக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

'மான்' சாரியை

பெரும்பான்மையும் தொல்காப்பியத்தையும் அஃதன் உரைகளையும் அடியொற்றிச் செல்லுகின்ற நூல் முத்துவீரிய மாகும். இந்நூலுள் கூறப்பட்டுள்ள சாரியைகளுள் 'மான்' என்னும் சாரியை நீங்கலாக ஏனையவை பண்டைய இலக்கண நூல்களுள்ளும் உரைகளுள்ளும் கூறப்பட்டவையாகும். 1972 ஆம் ஆண்டில் வெளியான முத்துவீரிய நூலின் பதிப்பாசிரியரும் இம் 'மான்' சாரியை முத்துவீரிய ஆசிரியரின் புதிய சாரியை என்றே முகவுரையிலும், குறிப்புரையிலும் சுட்டியுள்ளார். இந் நூலுள் அனைத்துச் சாரியைகளுக்கும் அவை புணரும் சொற்கள், அவற்றின் திரிபுரிகள் போன்ற இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் புதிதாகக் கூறப்பட்ட 'மான்' சாரியைக்கு மட்டும் இத்தகு இலக்கணங்கள் கூறப்படவில்லை. மேலும் இதற்குரிய அரிய

எடுத்துக்காட்டை உரையாசிரியரோ பிறரோ எடுத்துக் கூறவும் இல்லை. இந்நிலை சிந்தித்தற் குரியதாய் உள்ளது.

ஒட்டுகள்

சாரியைகள் ஒட்டுகளாகவே கருதத்தக்கன. அவை எந்நிலையிலும் தனித்துப் பொருள் தராது சொற்களோடு சேர்ந்த பின்னரே பொருள் தரும் இயல்பின. அவ்வகையில் இம் 'மான்' என்னும் சாரியை எச்சொல்லோடு சேர்ந்து என்ன பொருளைப் பயக்கிறது என்பதும் எவ்வுருபை ஏற்பதற்கு இது சார்பாகிறது என்பதும் விளங்கா நிலையிலேயே உள்ளது. பகுதிப்பொருள் விகுதி என்ற ஒரு விகுதியை உரையாசிரியர்கள் சுட்டுகின்றனர் முறையுளி என்பதில் உளி பகுதிப்பொருள் விகுதி என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பெரும், 462), அவ்வகையில்தான் இந்த 'மான்' என்பது பயன்படுகின்றது. இதனை உடைமைப் பொருள் விகுதியென்றும் (புத்திமான்), மகன் என்னும் பொருள் தரும் விகுதியென்றும் (வேண்மான்), தமிழகராதி கூறுகின்றது. 'பன்மான்' என்பதில் உள்ள 'மான்' என்பது பலபடியும் என்னும் பொருட்டாய் வந்த இடைச்சொல் என்பார் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். எழுத்து. 463) எனவே இவையன்றி (மான்' என்பது வேறு நிலையில் மொழியில் நிலவுவதைக் காண்பது அரிதாகும்.

சாரியை ஆகுமா ?

சாரியை பயிலுமிடமும், எடுத்துக்காட்டும் கூறப்பெறாமல் 'மான்' என்பது எங்ஙனம் சாரியையாகச்சுட்டப்பட்டிருக்கும் எனச் சிந்தித்தல் முறையுடையதாகும். ஒவ்வொரு சாரியையும் பெறும் ஈறுகள் இந்நூலுள் (முத்துவீரியர்) குறிக்கப்பெறுகின்றன. அவற்றுள் 'ஆன்' என்னும் சாரியை எவ்வெச் சொற்களுக்கு வருமென்பதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது ஒன்று முதல் எட்டுவரையுள்ள எண்களை ஊர்ந்துவரும் பத்து என்னும் எண்ணும், ஒன்பது என்னும் எண்ணும் வேற்றுமையுருபுகளைப் பெறும்பொழுது 'ஆன்' சாரியை பெறும் என்று கூறப்படுகின்றது (230, 231), நாளென்னும் சொல்லுக்கு முன் தொழிற் பெயர் வரும்பொழுதும் (பரணியாற்கொண்டான்) 'ஆன்' சாரியைப் பெறும் என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது,

ஆயினும் இவ் 'ஆன்' என்னும் சாரியை தொகை கூறும் நூற்பாவில் கொள்ளப்பெறவில்லை என்பது குறிக்கத்தக்கதாகும். தொகை நூற்பாவில் கொள்ளப்பெறாத ஒன்றிற்குச் சிறப்புவிதி கூறுதல் என்பது இலக்கண மாறுகோளாகும். இவ் 'ஆன்' சாரியையை முன்னைய இலக்கண நூலார் அனைவரும் கூறியிருக்கவும், முத்துவீரிய ஆசிரியர் கூறவில்லை என்று

கருதுவதும் குற்றம் பயப்பதாகும். எனவே 'மான்' சாரியை என்று கொண்டது பொருத்தமுடையதன்று என்று கூறலாம். இச்சாரியைக்குப் பதிலாக 'ஆன்' என்று கொள்வதே பொருந்துவதாகும்.

பொருந்துவது எவ்வாறு ?

சாரியை கூறும் அந்நூற்பா;

''அத்தம் மானக் கின்னன் னொன்னிக்

கற்றுத் தந்நம் நும்மு மாம்பிற'' (முத்துவீ. 174

என்பதாகும், இந்நூற்பாவைப் பிரித்துப் பொருள் கொண்டவர்கள் அத்து, அம், மான், அக்கு, இன், அன், ஒன், இக்கு அற்று, தம், நம், நும் என்று கண்டனர். ஆனால் இவை அத்து, அம், ஆன், அக்கு ... என்றுதான் பிரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

புணர்ச்சி விதிகளுள்,

''நெடியதன் முன்னர் ஒன்றுமெய் கெடுதலும்
குறியதன் முன்னர்த் தன்னுருபு இரட்டலும்
அறியத் தோன்றிய நெறியியல் என்ப''
(தொல். எழுத்து. 161)

என்பதும்,

''குறிற்பின்பு மெய்கள் ஏறா உயிர்பின்வர இரண்டாகும்'' (வீரசோ. 14 என்பதும் உயிர் மொழிமுதல் வருகின்றபொழுது நிலைமொழி ஈற்று மெய்கள் இரட்டிக்கும் என்பதற்குரிய விதிகளாகும். இவ்வாறாயின் 'அத்து அம் ஆன்' என்பவை புணருங்பொழுது 'அத்தம் மான்' என்றுதானே புணர வேண்டும். அந்நூற்பாவின் மூன்று நான்காம் சீர்களின் புணர்நிலையும் அவ்வாறுதானே அமைந்திருக்கின்றது (கின்னன் னொன்னிக் - கு இன் அன் ஒன் இக்). இந் நிலைகளை ஊன்றி நோக்குகிற பொழுது நூற்பாவில் மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட சாரியை 'ஆன்' என்பதாகும் என உய்த்துணரலாம். 'மான்' என்பது பிழையாகக் கொள்ளப்பட்ட சொற்பிரிப்பால் நேர்ந்த விளைவாகும். இவ்விளைவு இலக்கண நூல்களில் காணப்பெறாததாக 'மான்' என்னும் சாரியையைத் தவறாகக் கொள்ளவைத்தது.

சொற்பிரிப்பில் ஏற்பட்ட பிழையும், 'ஆன்' சாரியை பெறும் இடங்கள் பின்னே கூறப்பட்டிருப்பதும், பிழையாகக் காட்டப் பெற்ற 'மான்' சாரியைக்கு எடுத்துக்காட்டு கூறப்படாததும் இச் சாரியை பெறும் இடங்கள் சுட்டப்படாததும் ஆகிய இக் காரணங்களால் முத்துவீரியத்துள் கூறப்பட்ட (நூ. 174) 'மான்' என்பது சாரியை அன்று என்றும், அது 'ஆன்' சாரியையாகவே கொள்ளப்பெற வேண்டுமென்றும் கருதப்பெறும்.

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு :

புணர்மொழிகளை நெறியாகப் பிரித்தறிய இயலா உரையாளரும் பதிப்பாளரும் இலக்கண ஆசிரியராகத் திகழும் நிலையைக் கட்டுரையாசிரியர் மிகவிரிவாகக் கூறியுள்ளார். புத்திமான் கல்விமான் என்பவற்றுள் உள்ள மான் என்பது மகன் என்பதன் மரூச என்று கொள்ளலாமாயினும் அஃது ஆடவன் (புருடன்) எனப் பொருள்படும் வடமொழிச் சொல்லாகும். பன்மான் என்பதில் வரும் மான் என்பது. ஆக்கப் பொருள்தரும் 'மன்'னென்பது நீண்டு முறைமை வரை என்னும் பொருளில் அருகிவழங்கும் இடைச்சொல்லாகும்.

— ச. பா.

பிழை திருத்தம்

துணர் 62 மலர் 4 ஆவது இதழ் பக்கம் 160இல் எழுத்து இதழ் பற்றிய செய்தியின் தொடக்கத்தில் சி. சு. செல்லப்பா என்பதற்கு மாறாகச் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பா என அச்சாகியுள்ளது.

மேலும் பக்கம் 161 இல் 15 ஆவது மேற்கோள் குறிப்பில் சி. சு. செல்லப்பா என்பதற்கு மாறாகச் சி. சு. செல்லப்பன் என அச்சாகியுள்ளது.

பிழை பொறுத்துத் திருத்திக் கொள்க.

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

குறுந்தொகைப் பதிப்புகள் — சில பார்வைகள்

செல்வி. ந. விசாலாட்சி, எம். ஏ., எம். பில்.,
ஆய்வாளர்,
தமிழ்மொழித்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

பதிப்பில் அமைந்த கூறுகள் :-

இப்பதிப்பில் முன்னதாக அமைந்துள்ள 64 பக்க ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளும், பதிப்பாசிரியர் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையும், கடுமையான உழைப்பையும் காட்டுவன. ஒவ்வொரு பதிப்பாசிரியரின் பாடவேறுபாடுகளையும் இப்பதிப்பில் தொகுத்துச் சுட்டியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவ்வகையில் சாமிநாதயருடையபதிப்புக்கும், சங்கஇலக்கியப் பதிப்புக்கும் (சமாஜ பதிப்பு) 234 பாடவேறுபாடுகள் இருப்பதையும் உ. வே. சாமிநாதையர் பதிப்புக்கும், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு (மு.சண்முகம்பிள்ளை) க்குமிடையே 260 பாடவேறுபாடுகள் இருப்பதையும் சுட்டிப் பட்டியலிட்டுத்' தந்திருப்பது பதிப்பாசிரியரின் கடுமையான உழைப்புக்குச் சான்றாகும். அவ்வாறே சங்க இலக்கியப்பதிப்புக்கும், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்புக்கும் 225 பாடவேறுபாடுகள் இருப்பதையும் உட்பதிப்புகளோடு 131 பாடவேறுபாடுகள் இருப்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். 'குறுந்தொகை சில புள்ளி விவரங்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் பதிப்பாசிரியர் தொகுத்துத் தந்திருக்கும் அரிய செய்திகள் ஆய்வாளர் மேன்மேலும் அது குறித்துத் தொடர்ந்து ஆய்வதற்குத் துணை நிற்பனவாம்.

குறுந்தொகை தொகுக்கப்படடிருப்பதைக் குறித்து இப்பதிப்பாசிரியர் கூறும் கருத்து வருமாறு : 'இத்தொகை தொகுக்கப்பட்ட பாடல் வரிசைமுறை விளங்கவில்லை. தலைவன், தலைவி, தோழி போன்ற கிளவிக்குரிய முறையிலோ, குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, போன்ற திணை முறைகளிலோ கால அடைவிலோ கூற்றை விளக்கும் துறைகளின் முறைகளிலோ பிற ஏதுக்களின் முறையிலோ முறைப்படி தொகுக்கப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை'' யென்று பதிப்பாசிரியர் கூறுவது பதிப்பாசிரியரின் நேரிய முடிவாக விளங்குகின்றது எனலாம். இப்பதிப்பில் அமைந்த உள்ளுறை விவரங்களினால்

பதிப்பாசிரியருடைய உழைப்பும், ஆய்வுப் போக்கும் நன்கு புலனாகின்றன. அவ்விவரங்கள் வருமாறு :

முகவுரை	க. சா சு
குறுந்தொகை — மூலமும் உரையும்	1—350
பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி	351—358
பாடவேறுபாடு — ஏடுகள் ஒற்றுமை வேற்றுமை	359—362
பாடவேறுபாடு ஒப்பு நோக்கு அட்டவணை	363-561
பாடினோரும் பாடற்குறிப்பும்	562—566
பாடலில் சுட்டப்பெற்றோர்	567
திணைமுறை	568—569
கூற்றுவகை	569—570
தொடரடைவு	571-672
சொல்லடைவு	673—792
பிழைதிருத்தம்	793

புதிய பாடல்கள் :—

இப்பதிப்பில் மொத்தம் 131 புதிய பாடல்களைத் தேர்வு செய்துள்ளதாகப் பதிப்பாசிரியர் குறிக்கின்றார். பாடல்களின் அமைப்புநோக்கியும் அவற்றின் பொருட்போக்கினை உட்கொண்டும், இலக்கிய இலக்கணம் மரபு கருதியும் ஏனைய பதிப்புகளில் உள்ளவாறு இப்பதிப்பில் புதியனவாய்த் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டன என்பார்.

சான்றாக, கடவுள் வாழ்த்துப்பாடலில் 'அஞ்சுடர் நெடுவேல் என்பது முந்தைய பாடமாகும். ஆனால் இப்பொழுது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாடம் செஞ்சுடர் நெடுவேலாகும் சேவடி, மேனி, உடுக்கை என்பன செந்நிறமாக வருணிக்கப்படுதலின் வேலும் 'செஞ்சுடர் நெடுவேல்' என்று கொள்வது பொருத்தம். 'குன்றின் நெஞ்சுபக எறிந்தவேல்' என்பதனாலும் முதற்பாட்டில் 'செங்கோல் அம்பு' என முருகனது அம்பு குறிக்கப்படுதலிலானும் இப்பாடமும் ஏற்புடைத்து எனத் துணியப் பெற்றது. பிற சங்க நூல்களுள் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப் படையில் 'செவ்வேற் சேஎய் என முருகன் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளார். சூர் கொன்ற செவ்வேலாற்பாடி என்பது கலித்தொகை (93 :26) மன்னரின் வேலையும் 'செவ்வேல்' எனக் குறிப்பிடும் மரபே சங்க நூல்களில் காணப்படுகிறது. செவ்வேல் வயவன் (நற். 260) செவ்வேல் மலையன் (குறுந் 312) செவ்வேல் மன்னன் (அகம்209). இவற்றையும் ஒப்பு நோக்கினால் மேற்கூறிய உண்மை புலனாகும்.

எனவே பொருள் பொருத்தம், இலக்கணப் பொருத்தம், இலக்கிய ஆட்சி, முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு புதிய பாடல்களை நிறுவிய பாங்மை புலனாகின்றது.

எழுகுளிறு மிதித்த என்னும் பாடம் குறித்த ஆசிரியர் ஆய்வு கருத்து வருமாறு :

> "24 ஆம் பாடலில் "எழுகுளிறு மிதித்த 'எழுகுளிர் மிதித்த எனப்பாடல் கொள்வாரும் உளர். குளிறு, குளிர் பொருள்களைக் கால்களால் பற்றி உருட்டுமே யல்லாது மிதித்தல் இல்லை. ஆகவே, 'நண்டு மிதித்த' என்பது மரபன்று, யானை முதலிய விலங்கு கள் பொருள்களைக் காலால் நசுக்குவதை மிதித்தல் என்று கூறுவதே பெருவழக்கு. எழுகளிறு என்பதற்கு ஏழு களிறு என்று பொருள் கொள்ளு தலும் பொருந்தாது. ஒரு களிறு மிதித்தாலே அத்திப் பழம் குழைந்து விடும். ஆகவே இங்கு எழுகளிறு என்பதற்கு எழுந்து வருகின்ற ஆண்யானை என்று கொள்வதே பொருத்தமாம். முதற் பதிப்பாசிரியர் 'எழுகின்றகளிறு' என்றும் கலாநிலைய உரைகாரரும் இப்பாடமே கொண்டு 'ஆற்று நீராடி எழுந்த ஆண்யானை என்றும் பொருள் தருகின்றனர். எனவே, 'எழுகளிறு மிதித்த' என்பதே இங்குச் சிறப்பான பாடமாகும்." [5]

இக்குறிப்பினால் 'எழுகளிறு' என்ற பாடம் பல்வேறு பொருள் களைத் தந்து நின்று எழுகின்ற 'களிறு' என பொருள் கொள்ளுதலைச் சிறந்ததாக அமையும், என்பதனைச் சுட்டுகின்றார். இங்ஙனம் 131 புதிய பாடங்களையும் பொருள் இலக்கணமரபு நெறி அடிப்படையில் சிறந்த பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது பெரிதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

விடுபட்ட அடிகள்

குறுத்தொகை பாடல் எண் 266, பாடல் எண் 394 ஆகிய வற்றில் உ.வே.சா பதிப்பில் விடுபட்டிருந்த அடிகளும் இப்பதிப்பில் நிரப்பபட்டுள்ளன. முதற் பதிப்பாசிரியரான சௌரிப்பெருமாள் 266 ஆம் பாடல் குறைப் பகுதியாக உள்ளது என்று எழுதியுள் ளார். ஆனால் அதற்கு பின் வந்த பதிப்பாசிரியர் இப்பாடல் குறை

5. குறுந்தொகை, மு. சண்முகம்பிள்ளை (பக் ஆ) பக் 24

பற்றிய செய்தியைக் குறிப்பிடாமலே சென்றுள்ளனர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்கள் தன்னுடைய பதிப்பில் அக்குறைப் பகுதியைப் பற்றி ஆராய்ந்து குறிப்பிட்டுள்ளார். அவருடைய பதிப்பிலும் இக்குறைப்பகுதிக்குரிய அவ்வடியை அப்பாடலில் சேர்ந்துள்ளார். இச்செய்திகளோடு பதிப்பாசிரியர் சண்முகம் பிள்ளையவர்களுக்கு கிடைத்த பழம் சுவடியில் இக்குறைப்பகுதி அமைந்துள்ளதைச் சுட்டியுள்ளார். இப்பதிப்பிலும் பழஞ்சுவடிகளில் அமைந்துள்ள பாடங்களைச் சேர்த்துப்பதிப்பித்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இங்ஙனம் முந்தைய பதிப்பாசிரியர் சேர்க்காது விடுத்த குறிப்பினைப் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் ஆய்ந்து சேர்ந்ததைக் குறிப்பிட்டு அதற்குச் சான்றாகப் பழம் சுவடிகளைச் சுட்டிக் காட்டுவதும் பதிப்பாசிரியரின் ஆய்வு அணுகுமுறையை நன்குகாட்டும் பதிப்பில் அமைந்த அகராதிகள் :- ஒரு நூலைப் பதிப்பிக்கும் போது அந்நூலில் சொல்லப்பட்டுள்ள பல்வேறு செய்திகளையும் தொகுத்துக்காண்பதற்குப் பல்வேறு அடைவுகள் துணை நிற்கின்றன. இப்பதிப்பில் அமைந்துள்ள அகராதி விவரங்கள் வருமாறு; பாடவேறுபாடு ஒப்பு நோக்கு அட்டவணை (361-561) ஏறத்தாழ 200 பக்க அளவில் அமைந்துள்ளது. இது வரையிலும் குறுந்தொகைப் பதிப்பில் பயன்படுத்தப்பெறாத இலண்டன் நூலகத்திலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட மகாவித்துவான் ரா. இராகவையங்கார் கையெழுத்துப்படி, மதுரைப் புலவர் இளங்குமரன் அவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட பூண்டியப்ப புலவரின் ஏட்டுக்குறிப்பு அடிகளாசிரியர் அவர்களின் வழிகிடைத்த 826 பாடல்களின் காகிதச்சுவடி ஆகிய இந்நான்கும் இதுவரைக்கும் பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப் பெறாதவை, என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவையும் இக்குறுந்தொகைப் பதிப்புப் பணிக்குத் துணையாக அமைந்தமை, குறிப்பிடத்தக்கதாகும். விரிவாக அமைந்த பாட வேறுபாடு ஒப்புநோக்கு அட்டவணையில் இவை நான்குமேயன்றிச் சௌரிப்பெருமாள், சலாநிலையம், அருணாசல தேசிகர், உ. வே. சா. சங்க இலக்கியப்பதிப்பு (சமாஜப்பதிப்பு) ஆகியவற்றையும் வைத்து பாடல் நிரலில் பாட வேறுபாடு தந்திருப்பது பதிப்பாசிரியரின் பொறுமையையும் கடுமையான உழைப்பையும் காட்டும். அதனைத் தொடர்ந்து பாடினோரும் பாடற் குறிப்பும் (562-566) அகரவரிசையில் அமைந்துள்ளது. பாடலில் சுட்டப்பட்டோரையும் பதிப்பாசிரியர் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். (567) திணைமுறை, கூற்றுவகை, ஆகியவற்றின் கீழும் அமைந்துள்ள பாடல்களுக்குரிய எண்கள் தொகுப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து குறுந்தொகை நூலில் அமைந்துள்ள தொடரடைவு, தொகுக்கப்பட்டுள்ளது (571-672) இத்தொடரடைவினால் குறுந்தொகையின் பாடற் பொருளையும் சங்க இலக்கிய நடையையும், அறிந்து கொள்ள முடியும். வருணனையழகும், கற்பனைத்திறனும், தொடை நயமும் வாய்ந்த தொடர்களை தொகுத்துக் காணும் போது மொழி நடையும் மரபு மொழிகளும் அமைந்துள்ள திறம் குறித்து அறிய முடிகின்றது. ஒப்புமைநயம், சிறு தொடர் அமைப்பு, இனிய சொல்லாட்சிகள், சங்க இலக்கிய மொழி நடையின் சிறப்புக் கூறுகள், முதலியவற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு இத்தொடரடைவு பெரிதும் பயன்படும். அவ்வாறே மதிப்பின் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ள சொல்லடைவு (673-792) ஆய்வாளருக்கும் நூலின் செய்திகளை எளிமையாகவும் விரிவாகவும் உணர்வதற்குப் பெரிதும் பயன் தரும்

மொத்தத்தில் அழகிய அமைப்பில் நுன்மதிப்பாக அமைந்துள்ள குறுந்தொகைப்பதிப்பு பதிப்பு வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்குகின்றது. பதிப்பாசிரியரின் பல்வேறு நூல்களைப் பதிப்பித்த பட்டறிவும், இவ்வழகிய பதிப்பு வெளிவருவதற்குப் பெரிதும் காரணமாய் அமைந்துள்ளது. எல்லா வகை விவரங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்ற இப்பதிப்பு ஆய்வாளருக்குப் பல்வேறு நிலைகளில் பயன்தரத் தக்கது. நல்ல அழகிய அமைப்போடு ஒரு திருத்தப் பதிப்பை உருவாக்கிய தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தினரும் பதிப்பாசிரியரும் பெரிதும் பாராட்டிற்குரியவராவர்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சண்முகம்பிள்ளை, மு. ,குறுந்தொகை, தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் தஞ்சாவூர், 1985.
2. சௌரிப் பெருமாள், குறுந்தொகை, வித்யாரத்னாகர அச்சுக் கூடம் வேலூர்,1915
3. சோமசுந்தரனார், பொ. வே. , குறுந்தொகை, சைவ சி. நூ. ப கழகம், சென்னை, 1972.
4. குறுந்தொகை , மர்ரே பதிப்பு, 1981.
5. லீலாவதி 'குறுந்தொகை-முதற்பதிப்பு' ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி 1-1975.

ஓம்படைக் கிளவி
ஓர் ஒப்பியல் கண்ணோட்டம்

பேராசிரியர். கோ. வேங்கடாசலம்,
மேனாள். முதல்வர். ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி திருச்சி,
பூக்கார விளார் சாலை, தஞ்சாவூர்.

சங்க அகத்துறைகளுள், தலைவன் தலை மகளை உடன் கொண்டு தன்னூர் போதலும் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. இந்த உடன் போக்குத் தோழியின் உதவியுடன் நிகழ்வதாகும். இந் நிகழ்ச்சியில், தோழியின் பொறுப்பு மிகப்பெரிதாம் பெற்றோர், உற்றோர் இசைவு பெறாது ஒருவனை நம்பி, தன்னுயிர்த் தலைமகளைக் கையடை செய்து, உடன் போக்குக்கு ஒருப்படுத்துங்காலத்துத் தலைமகளின் எதிர்கால வாழ்க்கையை நினைந்து கலங்குதல் தோழிக்கு இயல்பாக ஏற்படும் உணர்ச்சியே யாகும். இந்நிலையில் தலைமகனை, தன்னுயிர்த் தலைமகளை எக்காலத்தும் கவவுக்கை நெகிழாமல் காத்தருள வேண்டும் என வேண்டிக் கொள்வதாகச் சான்றோர் செய்யுள் செய்துளர். இதற்கு ஓம்படைக்கிளவி எனப் பெயர் கூறுதல் புலனெறி வழக்கம்.

எடுத்துக்காட்டாக, நற்றிணையில் இருந்து ஓர் செய்யுள் காட்டுதும் :

"அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனியில் மணியின் தாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடுமுடிப்பினும்
நீத்தல் ஓம்புமதி பூக்கேழ் ஊர !
... ... நின்
பிழையா நன்மொழி தேறிய இவட்கே."[1]

இத்தகையதொரு காட்சியை மாபெருங் கவிஞன் காளிதாசன் வடமொழியில் இயற்றிய "சாகுந்தலம்" என்னும் நாடகத்தில் காணலாம்.

கண்வ முனிவரின் வளர்ப்பு மகளான சகுந்தலை என்பாள், முனிவர் உறையுளுக்கு வந்த அத்தினபுரத்தரசனான துஷ்யந்தனைக் கண்டு காதல் கொண்டனள். அரசனும் அவளிடத்தில் காதல் கொண்டனன். தங்கள் காதலை ஒருவருக்கொருவர் புலப்படுத்திக் கொள்ளாத நிலையில், இருவரும் உடல்நலம் இழந்து மெலிந்து வருந்தினர்.

சகுந்தலையின் தோழியரான பிரியம்வதையும், அனுசுயாவும் தங்கள் தோழியின் காதல் நோயை உய்த்துணர்ந்து கொண்டனர். தக்க வாய்ப்பு நேர்ந்ததும், அவளைத் துஷ்யந்தனோடு தனியிடத்து உய்த்துச் செல்லும் அளவில் தங்கள் தோழியின் எதிர்கால வாழ்க்கை நன் முறையில் அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தங்கள் நெஞ்சைக் கவற்ற அரசனிடம் சகுந்தலையை எக்காலத்தும் ஒரு படித்தாய்த் தலையளி செய்க என வேண்டு கின்றனர். அவர் தம் உரையாடல் வருமாறு:-

பிரியம்வதை: நீங்கள் ஒருவர்பால் ஒருவர் கொண்டுள்ள காதலின் திறம் யாவர்க்கும் எளிதாகப் புலனாவதொன்றே. ஆயினும், என் தோழியிடத்து யான் கொண்டுள்ள அன்பின் தூண்டுதலால் தங்களுக்கே தெரிந்ததை யான்கூற விழைகிறேன்.

துஷ்யந்தன்: அன்புடையாளே, மனத்துள்ளதை வெளிப் படுத்தத் தயங்க வேண்டாம் ஏனெனில், இப்போது சொல்லாததை நினைந்து பின்னர் வருந்த வேண்டிவரலாம்.

பிரியம்வதை:- தங்கள் குடிமக்களின் துயரத்தை அகற்ற வேண்டுவது, அரசன் என்ற முறையில் தங்களது தலையாய கடமையல்லவா?

அரசன்:- ஆம் அதுவே என் கடமை.

பிரியம்வதை:- அப்படியாயின் தங்கள் மேல் வைத்த காதல் ஒன்றினால்தான் எனதாருயித்தோழி இந்த நோய்க்கு ஆளானாள் அவள் வாழ்க்கை - அவள் உயிர் - தங்கள் கையில் இருக்கிறது. அவளைத் தலையளி செய்து அவளை நலம் பெறச் செய்தருளுவீர்.

அரசன்:- பெருமை சான்றவளே, எங்கள் காதல் இரு தலைப்பட்டது. இக்காதலால் பெரும் பேறடைந்தவன் நான் தான்.

சகுந்தலை:- (பிரியம் வதையைப் பார்த்து) நெடுங்காலப் பிரிவுக்குப்பின், தன் கோப்பெரும் பெண்டிரைக் காணத் துடிக்கும் அரசர் பெருமானை நீ இவ்விதம் தாமதப்படுத்துவதின் நோக்கம் என்ன?

அரசன்: இனியாளே, இன்னொருத்தியை என்னால் காதலிக்க முடியும் என்ற எண்ணத்தை உன் உள்ளத்திலிருந்து அகற்றுவாய். என் இதயத்தை நீ ஒருத்தியே ஆட்கொண்

டிருக்கிறாய். நான் உனக்கு உரியவன். காமன் கணையால் நான் முன்னரே கொல்லப்பட்டேன்; இப்போது உன் சொல் லம்புகளால் நான் இரண்டாம் முறை இறந்துபடும் முன்னர் என்னை மறவாது ஏற்றுக் கொள்வாய்.

அனசூயா - அன்பரே அரசர்களுக்குப் பல மனைவியர் உண்டு எனப் பிறர்சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அதனால் எம் தோழியினுடைய உறவினர்கள் வருந்தா வகை, அவளோடு தாங்கள் ஒழுக வேண்டும் என்பதே எங்கள் வேண்டுகோள்.

அரசன் :- மெல்லியலாய்! கவலற்க; அரண்மனையில் பல அழகிய மகளிர் உளர் என்பது உண்மையாயினும், இந்நாள் முதல் இரண்டு கடமைகளே எனக்குள அவற்றையே நான் போற்றுவேன். என்குடிப்பெருமைக்கேற்றவகை இந்த நாட்டை, ஆழ்வதும் இப்பேரழகியோடு வாழ்வதுமே அவ்விரண்டு கடமைகளாம்.

பிரியம்வதையும், அனசூயையும் :-

தங்கள் வன்புரையால் மன நிறைவடைந்தோம், [2]

ஈண்டு, இவ்விரு காட்சிகளிடேயுள்ள நுண்ணிய வேறு பாட்டை நாம் அறிந்துகொள்ளுதல் சுவை பயப்பதொன்றாகும்.

களவியலில் எடுப்பாரும், கொடுப்பாரும் இன்றித் தலை மக்கள் தாமே அன்பின் வயப்பட்டொழுக, தோழி, தலைமகளது வேறுபாட்டைக் குறிகளான் உணர்ந்து உடன்பட்டு ஒழுகும் நாளில், இருவரையும் மணம் முடித்தற்கு வாய்ப்பில்லா நிலையில் உடன் போக்கிற்கு உடன்படுவாள். அந்நிலையில் தலை மகற்கு, கையடுக்குங்கால் மொழிவதே ஓம்படை எனப்படுவதாகும்.

அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இன்றித்தாமே எதிர்ப்பட்டு மணம் செய்து கொள்ளுதலே காந்தவர்வமணம் என்பர். களவுக்கும் காந்தர்வத்துக்கும் பொதுத்தன்மை அடுப்பாரும், கொடுப்பாரும் இல்லாமையும் தாமே புணர்வதும் ஆகும். காளிதாசர் சகுந்தலை துஷ்யந்தன் காதல் மணத்தை அங்ஙனம் காட்டினார் அல்லர். [3] தோழிகளின் இசைவே தலைமக்களை இணைப்பதாயிற்று அவர்கள், மணத்தில் இணையும் முன், ஓம்படைக்கிளவி தோழியர் கூறுவதாகக் காளிதாசர் காட்டுகின்றார்.

இவ்விரு நிலைமைத்தாய இக்காட்சிகளின் கூறுபாடுகளை யெல்லாம் இலக்கிய ஒப்பியல் வல்லார் ஆய்ந்து இன்புறுவாராக.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நற்றிணை - பாலை 10-ஆம் செய்யுள்

2. சாகுந்தலம் - மூன்றாம் அங்கம்

3. சாகுந்தலம் - அங்கம் ஏழில், சகுந்தலையைத்தான் மணந்து கொண்டது. காந்தர்வ மணவிதிப்படி என்று துஷ்யந்தன் கூறுகிறான். அவன் கருத்து யாதெனில், சகுந்தலையை மணஞ் செய்து கொடுத்தற்கு உரியாராகிய கண்வ முனிவர் இசைவு பெறாமல் தாமே துணிந்த மணம் என்பதாகும். ஆயினும் இந்தச் சிறு வேறு பாட்டைக் கவி புகுத்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது என்பது என் கருத்தாகும்.

சங்கச் சமுதாயச் சூழலில் தண்ணடை நல்கலும் பிள்ளையாட்டும்

டாக்டர் பெ. மாதையன்,
விரிவுரையாளர்
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

முன்னுரை :-

சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பாகப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் ஒரு மாறுதல் காலகட்டத்தைக் குறிப்பானவாகும். இப்பாடல்கள் சீறூர் மன்னர், குறுநிலமன்னர், வேந்தர் எனும் மூவகைத் தலைமை களையும் சீறூர்மன்னரின் வன்புலச் சமுதாயங்களான குழுச்சமுதாய மேன்மைகளையும், அழிவுளையும், மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர்களான வேந்தர்களின் அரசத்தன்மை களையும், நிலக்கொள்கைகளையும், வாரிசுரிமைப் போராட்டங் களையும், குறுநிலமன்னரின் சமுதாயங்கள் வேந்தரால் உற்ற அழிவுகளையும் தெளிவாய்க் காட்டுவனவாய் உள்ளன. இச்சூழலில் மருதநில வாழ்வின் மேன்மையும் சிறப்பும் உணரப்பட்டது. புன்செய் நிலம் மிகப்பரந்துபட்ட எல்லையை உடையதாயினும் அது நண்ணி ஆளும் அரசனுக்கு எவ்வகையிலும் உதவாது அரசின் நிலை பேற்றினுக்கும் ஆதிக்க மேன்மைக்கும் எவ்வகை யிலும் பயன்படாது நிலம் நீரும் வாய்ந்தவரே, நீர்வளத்தை மிகுவித்தவரே நண்ணி ஆள்வர்; மருதச் சமுதாயத்தலைமையே நிலைத்த ஆட்சிக்கு உதவுவது (புறம். 18) என்பது உணரப் பட்டது, உணர்த்தப்பட்டது.

செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டல், ஞாலங்காவலர் தோள்வலி கெடுதல், ஒருதான் ஆகல் எனும் மூன்றினுக்கும்அடிப் படையாவது நீர்நிலப்பெருக்கமே என மருதவாழ்வின் மேன்மை உணரப்பட்ட சூழலில்தான் மகட்பாற்காஞ்சி, ஏர்க்கள உருவகம் போன்ற துறைப் பொருண்மையாவன பாடல்கள் தோற்றம் பெற்றிருக்க தேண்டும் மருதநிலம் உயர்ந்த செல்வமாக மதிக்கப் பட்ட இக்காலச் சூழலில்தான் தன் பொருட்டுபோர்மேற் சென்ற வர்க்குத் 'தண்ணடை நல்கும்' (மருத நிலமளிக்கும்) வேந்தச் செயல்களும் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இத்தண்ணடை நல்கல் புறப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள தன்மைகளையும் அதற்கான சமுதாயப் பின்னணிகளையும் மறவர்க்கு நாடு வழங்கும் பொருண் மையதான 'பிள்ளையாட்டு' எனும் துறையினையும் இணைத் தாய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

தண்ணடை நல்கலும் சான்றோன் ஆக்குதலும்

"சங்க காலத்தில் மருதநில வாழ்க்கை
பிறநில வாழ்க்கைகளில் எல்லாம்
செழிப்பு மிக்கதாயிருந்தது இங்கு,
குழுவாழ்க்கை அழிந்து, அரசு தோன்றியது,
பிறமக்களையும் அரசில் இணைத்துக்
கொள்ளப் பல போர்கள் நிகழ்ந்தன ...
ஒவ்வொரு குழுவாக அழிந்தது"

(கலைகளின் தோற்றம், ஆராய்ச்சி, ஜூலை - 1971)

என நா வானமாமலை சுட்டும் சங்கச் சூழலில் மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர்களாய்த் தம்மை உயர்த்திக் கொண்ட வேந்தர்கள் தங்களின் ஆக்கத்திற்கு உறுதுணையாய் நின்ற படைத்தலைவர்களையும் மறவர்களையும் தங்களின் நிரந்தரப் பாதுகாவலர்களாய் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டிச் செயற்பட்ட வழிகளில் ஒன்றே 'தண்ணடை நல்கல்' எனலாம். தம்மைக் காத்து தமது மேம்பாட்டுக்கு உறுதுணையாய் நின்றவர்க்குத் தண்ணடை நல்கிய வேந்தரின் செயல்களுக்கும் தண்ணடையை மட்டுமே பெறவிழைந்த மறவர் எண்ணங்களுக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் பல சான்று பகர்கின்றன. இவற்றைப் பின்வரும் புறப்பாடலோடும் சங்கச் சமுதாயச் சூழலோடும் பிள்ளையாட்டு எனும் புறத்துறையோடும் இணைத்து ஆராயலாம்.

இவ்வாய்வினுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்த பின்வரும் புறப்பாடல் சங்கம் சமுதாயத்தில் தாய், தந்தை, மகன், கொல்லன், வேந்தன். ஆகிய அனைவரின் செயலும் ஒருவழிப்பட்ட தன்மையதாய் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையதாய் மருதநிலச் சமுதாய வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் ஒவ்வொருக்கும் இருந்த சமுதாயச் செயற்பாட்டைக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

"ஈன்றுபுறந் தருத லென்றலைக் கடனே
சான்றோ னாக்குத றந்தைக்குக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
தண்ணடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே" (புறம். 312)

இப்பாடலில் வரும் நான்காம் அடிக்கு 'நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே' எனும் வேறுபட்ட பாடமும் உண்டு.

உ. வே. சா. பதிப்பிலும் இராஜம் பதிப்பிலும் (மர்ரே பதிப்பு) 'தண்ணடை நல்கல்' என்பதே பாடமாக உள்ளது. ஆனால் ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை 'நன்னடை' என்பதையே பாடமாகக் கொண்டுள்ளார். இத்தகு பாட வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பவே இப்பாடலும் வேறுபட்ட பொருள் விளக்கத்திற்கு ஆட்பட்டுள்ளது. இப்பாடலுக்கான ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையின் உரை சங்கச் சமுதாயப் பின்னணியை சிறிதும் கருத்தில் கொள்ளாததாய் சங்கச் சொற்களுக்கான பொருளை பாடற் சூழலோடும் பிறபாடல்களில் அச் சொல் வந்துள்ள பொருட் சூழல்களோடும் சங்கச் சமுதாயத்தின் பொதுவான போக்கோடும் இணைத்து நோக்காதாய் அமைந்துள்ளது.

சான்றோன் வீரனே :

இப்பாடலில் வரும் 'சான்றோன்' என்பதற்கு இருவரும் இருவேறு பொருள் கொண்டுள்ளனர்.

> "தன் குலத்திற் குரிய படைக்கலப் பயிற்சியாகிய
> கல்வி அதற்குரிய அறிவு அதற்குரிய
> செய்கைகள் ஆகிய இவற்றால் நிறைந்தவனாகச்
> செய்தல்." (புறநானூறு. உ. வே சா. ப. 488)

என உ. வே. சா. வும்

> "அவனை நற்பண்புகளால் நிறைந்தவனாக்குவது
> தந்தைபால் உள்ள கடமையாகும்.
> ... தாய் உடலையும், தந்தை
> உடலகத்து நிலவும் உயிரறிவையும்
> ஓப்புங் கடப்பாட்டினராதலால் "புறந்தருதல்"
> தாய்க்குக் கடனாதலும், சான்றோனாக்குதல்
> தந்தைக்குக் கடனாதலும், எடுத்தோதப்பட்டன."
> (புறநானூறு, ஔவை துரைசாமிப்பிள்ளை ப. 221)

என ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையும் உரைகொண்டுள்ளனர். இவற்றில் சங்கச் சமுதாய வளர்ச்சியை, சமுதாயப் பின்னணியை சொல்லுக்கான சூழற்பொருளை முற்றிலும் உணர்ந்து கொள்ளாத ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையின் உரை எவ்வகையிலும் ஏற்க இயலாததாய் உள்ளது. எந்த ஒரு இலக்கியச் சொல்லுக்கும் அவ் விலக்கியங்காட்டும் சமுதாயப் பின்னணியையும் வாழ்வுச் சூழல் களையும் சமுதாய மரபுகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அடிப்படைகளையும் புரிந்துகொண்டு அவ்வடிப்படையிலேயே

பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்வடிப்படையில் 'சான்றோன்' என்பதற்கு 'வீரன்' எனப் பொருள் கொண்ட உ.வே. சாவின் உரையே ஏற்கத்தக்கதாய் உள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் சான்றீர் என்பது (புறம். 301-1, 1, 4) மூன்று இடங்களிலும் சான்றோர் என்பது (பதி 14-12, 58-11, 67-18, புற. 63-5) நான்கு இடங்களிலும் வீரர் எனவே பொருள்பட்டு வந்துள்ளது. ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையும் பதிற்றுப்பத்தில் வரும் சான்றோர் மெய்ம்மறை என்பதற்கு வீரர்க்குக் கவசம் போன்றவன் என்றே பொருள் கொண்டுள்ளார். சான்றீர் முதலான சொற்கள் வீரர் எனவே பொருள்பட்டு வருதலானும் இப்பாடலில் வரும் அனைவரின் செயலும் வீரர் என்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தலாலும் சான்றோன் என்பதற்கு வீரன் எனப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தம்.

தாய் தந்தையரின் சமூகச் செயற்பாடு :-

இப்புறப்பாடல் உரைக்கின்ற தாய், தந்தை, மகன், வேந்தன் இவர்களின் இயல்புகளையும் சமுதாயச் செயற்பாடுகளையும் விளங்கிக் கொள்வதுடன் தண்ணடை நல்கல் எனும் வேந்தச் செயற்பாடு நிலவிய தன்மைகளையும் புரிந்து கொள்கின்ற பொழுதுதான் இப்பாடலின் உண்மைப் பொருளையும் நம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

புறப்பாடல்கள் சில (புறம் 86 277, 278, 279, 286, 295) தாயின் வீரமாண்புகளைப் பாடுகின்றன. நின்மகன் யாண்டுளன் என வினவியவர்கு என்மகன் போர்க்களத்தே விளங்கித்தோன்று கிறான், இதுவே அவன் செயல் என விடைகூறுகின்றாள் ஒருதாய். (புறம். 86) தன் மகன்களிறெறிந்து பட்டான் எனும் செய்தியை உவகைச் செய்தியாகக் கேட்டு இன்புறும் தாயொருத்தி ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்து மகிழ்ச்சிக்கண்ணீர் பெருக்குகிறாள் எனப்பிறிதொரு தாயின் வீரமாண்பு உரைக்கப் பெறுகின்றது (புறம். 277) 'மண்டமர்க்கு உடைந்தனனாயின் உண்டவென் முலை அறுத்திடுவென்' என வஞ்சினம் கூறிப் பிணக்குவியலில் தன் மகனைத் தேடும் தாய் அவனின் வீரச்சாவு கண்டு பெருமிதப் படுவதை புறநானூற்றின் 278ஆம் பாடல் உரைக்கின்றது. பலர் மீது நீட்டிய மண்டை என் மகனைக்கால்கழி கட்டிலாகிய பாடையில் கிடத்தவில்லை தூவெள் ஆடையையும் போர்ப்பிக்கவில்லை எனச்சுட்டுவதன் வழி தன் மகன் பிறரால் வெல்லுதற்கு அரிய வீரமாண்புடையவன் எனக்கூறிப் பெருமிதப்படுகிறாள் மற்று

மொரு தாய் (புறம். 283) படைவிலக்கி வெட்டுண்ட தன் மகனது வீரச்சாவை எண்ணிப் பெருமிதப்படும் நிலையில் வாடுமுலை ஊறிச் சுரந்த தாயை 295 ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது. இவ்வழிப் பட்டு தன் மகனும் வீரப்பெருமிதம் வாய்ந்தவனாக விளங்க வேண்டும் என்பதே 'ஈன்றுபுறந்தருதல், எனத்துவங்கும் பாடலில் வரும் தாயின் எண்ணமும் மகனின் வீரம் பேசும் மேற்கண்ட பாடல்வரிசையில் இப்பாடலையும் நாம் வைத்து ஆராய்தல் வேண்டும்.

'கெடுகசிந்தை' எனத்துவங்கும் 279 ஆம் புறப்பாடல் முதல் நாட் போரில் தந்தையையும் இரண்டாம் நாட்போரில் கணவனை யும் இழந்த முதுகுடிமகள் ஒருத்தி மூன்றாம் நாட்போருக்குத் தன் ஒரே மகனையும் போருக்கு அனுப்பிய தாய் அவளின் மறக்குடி மாண்பு புகழப்படுகின்றது.

'நுந்தை தந்தைக் கிவன்றந்தை தந்தை
எடுத்தெறி ஞாட்பி னிமையான் றச்சன்
அடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்ந் தனனே
மறப்புகழ் நிறைந்த மைந்தினோ னிவனும்
உறைப்புழி யோலை போல
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே' (புறம். 290)

எனும் இப்பாடல் தந்தையும் மகனும் வழிவழியாய் அரசர்க்குப் பாதுகாவலராய் வந்த தன்மையை எடுத்தியம்புகின்றது. இவ்விரு பாடல்களும் மறக்குடியினர் வழிவழியாய் வழிவழி வந்த அரசர்களுக்கு உற்ற துணையாய் நின்று போரையே தன் குலத் தொழிலாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த நிலைமையை உரைக்கின்றன.

பாடுபொருளும் ஒருமித்த போக்கும் :

மறக்குடி மகளிரின் எண்ணங்களும் அக்குடி மறவர்களின் செயல்களும் போர், போர் வெற்றி, வீரச்சாவு எனும் வீரமாண்பு களையே அடிப்படையாய் கொண்டிருந்ததைத்தான் மேற்காட்டிய பாடல்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன. முன்பே சுட்டியதைப் போன்று 'ஈன்று புறந்தருதல்' எனும் பாடலையும் வீரமாண்பினையே அடிப்படையாய்க் கொண்ட தாயின் பாடலாய்க் கொண்டு வீரத்தையே அப்பாடலின் பாடுபொருளாய்க் கொள்கின்ற பொழுதுதான் பாடலில் வரும் அனைவரின் செயலும் ஒருமுகப்பட்டு நிற்றலை உணரமுடிகின்றது, பாடுபொருளும் சிதைவுபடாமல் ஒருமுகப்படுகின்றது.

சான்றோனாக்குதல் என்பதற்கு நற்பண்புகளால் நிறைந்தவனாக்குதல் எனப் பொருள்கொண்டால் பாடலின் பாடுபொருள் சிதைவடைகின்றது சங்க இலக்கியங்களிலேயே 'சான்றீர்' 'சான்றோர்' எனுஞ்சொற்கள் வீரர் எனும் பொருளில் வழங்குதலானும் இப்பாடலில் வரும் வேல்வடித்துக் கொடுக்கும் கொல்லர் செயலும் ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக் களிறெறிந்து பெயரும் காளைச் செயலும் போரோடு தொடர்புடையனவாகவே இருத்தலானும் இப்பாடலில் வரும் சான்றோன் என்பதற்கு வீரன் எனவே பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளை கொண்டதுபோல் நற்பண்புகளால் நிறைந்தவனாக்குதல் எனப்பொருள் கொண்டால் வேந்தச் செயலாய நன்னடை நல்கல் என்பதற்கு நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பிப்பது எனப் பொருள் கொள்வது நற்பண்புகள் நிறைந்தவனாக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு நல்லொழுக்கத்தைக் கற்பித்தல் என்பது முரண்பாடாய் முடியும். எனவே சான்றோனாக்குதல் எனும் தந்தை செயலுக்கு வீரனாக்குதல் எனப்பொருள் கொண்டு நன்னடை நல்கல் என்பதன்றித் தண்ணடை நல்கல் என்பதையே பாடமாகக் கொள்ளவேண்டும். மேற்சுட்டிய முரண்பாடு தவிர்க்கப் படுவதுடன் இதுவே சங்கச் சமுதாய மரபுக்கும் பொருந்துவதாய் அமைகிறது.

தண்ணடை நல்கும், பெறும் சங்க நிகழ்வுகள்

தண்ணடை எனுஞ்சொல் சங்க இலக்கியங்களிலே கையாளப் பட்டிருத்தலானும் (புறம்297, 299, 287, அகம் 84, நற் 891) தண்ணடை நல்கல் என்பது வேந்தரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட செயலாக இருத்தலானும் தண்ணடை பெறும் விருப்பம் வீரர் பால் நிலவி இருத்தலானும் தண்ணடை என்ற பாடமே ஏற்கத் தக்கதாகின்றது.

தண்ணடை எனும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் (புறம். 297, 299, 287, அகம் 84, நற் 391) கையாளப் பெற்றுள்ளது, மேலும் தண்ணடை நல்கும் இயல்பு வேந்தர்பால் இருந்தமைக்கும் தண்ணடை பெறும் விழைவு வீரர் மத்தியில் நிலவியமைக்கும் சிலர் தண்ணடை பெற்றமைக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்களே சான்று பகர்கின்றன.

> ''பைம்பய றுதிர்த்த கோதின் கோலணைக்
> கன்றுடை மரையாத் துஞ்சுஞ் சீறூர்க்
> கோளிவண் வேண்டேம் புரவே நாரரி

நனைமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்
துறைநணி கெழீஇக் கம்பு ளீனும்
தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே வைந்நுதி
நெடுவேல் பாய்ந்த மார்பின்
மடல்வன் போந்தையி னிற்கு மோர்க்கே (புறம் 297)

எனும் இப்பாடல் சீறூர் பெறுவதை மறுத்து வீரர் தண்ணடை பெறும் நிலைமைதனை உரைக்கின்றது.

“பொலம்புனை யோடை யண்ணல் யானை
இலங்குவான் மருப்பி னுதிமடுத் தூன்றினும்
ஓடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
நெடுநீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
நெல்லுடை நெடுநகர்க் கூட்டுமுதிற் பிறழும்
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசின் மகளிர் மன்ற னன்றும்
உயர்நிலை யுலகத்து நுகர்ப வதனால்
வம்ப வேந்தன் றானை
இம்பர் நின்றும் காண்டிரோ வரவே (புறம். 287)

இப்பாடல் மாண்புடைய வீரர்க்குத் தண்ணடை நல்கும் வழக்கு வேந்தர்பால் இருந்தமையைத் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றது. எனினும் தண்ணடை பெறுவதைக் காட்டிலும் துறக்க உலகம் புக்கு அங்குள்ள மகளிரை மணத்தல் மேலானது என்பதை அறிவுறுத்துகின்றது. தண்ணடை பெறும் எண்ணத்தைத் திசைதிருப்பும் பண்பு மேலோங்கி நிற்றலை இப்பாடல் காட்டுகின்றது. இவ்விரண்டாம் பாடலின் நோக்கம் வேறானதாயினும் தண்ணடை பெறும் விழைவும் தண்ணடை அளிக்கும் பழக்கமும் சமுதாய நடைமுறையாக இருந்ததை இப்பாடல்கள் புலனாக்குகின்றன.

சோழன் நலங்கிள்ளி பற்றிய பாடலொன்றில் படைத்தலைவர் நாடு பெற்ற செய்தி உரைக்கப் பெறுகின்றது.

‘இளநீ ருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு
பெற்றன ருவக்குநின் படைகொண் மாக்கள்
பற்றா மாக்களிற் பரிவுமுந் துறுத்துக்
கூவை துற்ற நாற்காற் பந்தர்ச்
சிறுமனை வாழ்க்கையி னொரீஇ வருநர்க்
குதவி யாற்று நண்பிற் பண்புடை
ஊழிற் றாகநின் செய்கை ...’ (புறம். 29)

எனும் இப்பாடலடிகள் கூவை இலையால் வேயப்பட்ட பந்தலை உடைய சிறிய இல்லங்களில் வாழும் இயல்பினின்றும் நீங்கி இளநீருதிர்க்கும் வளமிகு மருதநிலத்தூரைப் படை கொண்மாக்கள் பெற்று வாழும் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. 287 ஆம் பாடலில் 'வம்பவேந்தன் தானை இம்பர் நின்றும் கண்டிரோ வரவே' என வேந்தர் பற்றிய குறிப்பு வருதலானும் மேற்காட்டிய 29 ஆம் பாடல் சோழன் நலங்கிள்ளி பற்றிய பாடலாய் இருத்தலானும் தண்ணடை நல்கும் இவ்வியல்பு வேந்தரின் மருதநிலச் சமுதாயத்தில் நிலவியிருந்தமை தெளிவு படுகின்றது.

வேந்து தொழில் அயரும் சீறூர்த் தலைவன் ஒருவன் மாற்றாரின் வேல்பாய்ந்து இறக்கும் சூழலில் முன்னே வந்த இரவலர்க்கு மருதநிலத்தூர் (தண்ணடை) களையும் பின்னே வந்த இரவலர் தலைவனுக்கு கரம்பைச் சீறூரையும் நல்கியமையைப் புறநானூற்றின் 285 ஆம் பாடல் உரைக்கின்றது. நெல்விளையா வன்புலச் சமுதாயத் தலைவனான இப்பாட்டுடைத் தலைவன் மருதநிலத்தூரைத் தான் இறக்கும் தருவாயில் இரவலர்க்கு அளித்தான் என்பதனால் இவன் வேந்தர்பால் தண்ணடை பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனும் குறிப்பு பெறக்கிடக்கின்றது.

புறநானூற்றில் சீறூர் மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. அச்சீறூர் மன்னர்கள் வன்புலச் சமுதாயச் தலைவர்களாய் பகுத்துண்டு வாழும் பண்பினராய்க் குடியோடு குடியாய் வாழும் இயல்பினராய் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களில் எவரும் பெயரிட்டு அழைக்கப் பெற்றிலர். சீறூர் மன்னர், சீறூர் மதவலி, குரிசில், தலைவன், என இவ்வாறு பொதுப்பெயரால் மட்டுமே குறிக்கப் பெற்றுள்ளனர். வேந்துவிடு தொழிலை இவர்கள் தம் சமுதாய நலம் பேணும் தொழிலாய் மேற்கொண்டவர்கள். முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்ட 285 ஆம் பாடலில் வேந்துவிடு தொழில், கரம்பைச் சீறூர், கொடை மாண்பு என்பன பேசப்பட்டுள்ளமையால் இப்பாட்டின் தலைவன் ஒரு சீறூர் மன்னனாய் இருத்தல் வேண்டும். இத்தலைவன் வேந்துவிடு தொழிலான் தன்குடியையும் வேந்தனின் குடியையும் பேணிய வீரமாண்பால் மருதநிலத்தூரைப் பெற்ற சீறூர் மன்னனாய் இருக்க மிகுதியும் வாய்ப்புண்டு. மேலும் 29 ஆம் புறநானூற்றுப் பாடலில் சிறுமனை வாழ்க்கையின் நீங்கி வளமிகு மருதநிலத்தூர் பெற்ற படைத்தலைவர் என்ற குறிப்பு இருத்தலால் இத்தலைவனும் சீறூர்மன்னனாக இருக்கலாம் எனக்கருத இடமுண்டு.

பிள்ளையாட்டும் தண்ணடை நல்கலும் :

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் கரந்தைத் துறைகளை உரைக்குமிடத்து, 'பிள்ளையாட்டு' எனுமொரு துறை சுட்டப் பெறுகின்றது.

'வான்மலைந் தெழுந்தோனை மகிழ்ந்து பறைதூங்கா
நாடவற் கருளிய பிள்ளையாட்டும்'
(தொல். பொருள் 60- 17, 18)

என்பது தொல்காப்பியம்

'போர் தாங்கிப் புள்விலங்கி யோனைத்
தார் வேந்தன் தலையளித் தன்று'
(புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 2-12)

எனப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் இத்துறைக்கு இலக்கணம் உரைக்கின்றது. தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு உரையாசிரியர் களோ தத்தமக்கு ஏற்றவண்ணம் பலவாறாக உரைக்கின்றனர்.

"வாளார் பொருது உயர்ந்த அரசிளங்குமரனை
அந்நாட்டிலுள்ளார் கண்டுவந்து பறை
தூங்கிசையாக ஒலிக்கும்படி அவற்கு
அரசு கொடுத்த பிள்ளைப் பருவத்தோனைக்
கொண்டாடிய ஆட்டம்"
(தொல். பொருள். நச்சர். ப. 154)

என நச்சினார்க்கினியரும்

"வாட்போரில் வென்ற பிள்ளையை நாட்டினர்
கண்டு மகிழ்ந்து பறையொலிக்க அவ்
வரசிளங் குமரனுக்கு அரசு கொடுக்கும்
பிள்ளையாட்டும்; நாடளுதல் —
தந்தை (அரசன்) போரிற் பட்டதனால்
இளவரசற்கு நாட்டவர் முடி சூட்டுதல்"
(தொல் பொருள். பக். 533, 34)

எனப் புலவர் குழந்தையும்

"வாளான் மாறுபட்டு எழுந்தவனை
மகிழ்ந்து பறை ஒலிப்ப அவற்குத்
துறக்கமாகிய நாட்டை அளித்த
பிள்ளையாட்டும் ..."
(தொல். பொருள், இளம்பூரணம் ப. 85)

என இளம்பூரணரும் உரை கூறியுள்ளனர். முன்னவர் இருவரும் அரசிளங்குமரனுக்கு அரசு கொடுத்தல் என்பதை இத்துறைக்கான இலக்கணமாய் உரைக்க, இளம்பூரணரோ வாட்போரில் ஈடுபட்ட ஒருவனுக்குத் துறக்க நாடளித்தல் எனப் பொருளுரைத்துள்ளார். இவ்விரு உரைகளுமே பொருத்தமற்றவையாக உள்ளன.

அரசிளங்குமரனுக்கு நாடுகொடுத்தல் எனுஞ் செயல் கரந்தைத்திணையில் இடம்பெற வாய்ப்பேதும் இல்லை சங்ககாலம் இனக்குழுச் சமுதாய வாழ்விழிந்து நிலவுடைமை தோன்றிய காலச் சூழலினது. இக்காலச் சூழலில்

வெட்சி, கரந்தை முதலான போர்முறைகளைக், கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை, வன்புல விவசாயத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டு வாழ்ந்த சீறூர் மன்னர்களின் வன்புலக் குழுச் சமுதாயங்களில் மட்டுமே காணமுடிகின்றது. உடைமைப் பண்பு தோற்றம் பெறாமையால் கோட்டைகளோ மதில்களோ இச்சமுதாயங்களில் இல்லாக் காரணத்தால் நொச்சி, உழிஞைப் போர்களையும் காண இயலவில்லை. மாடே செல்வமாக மதிக்கப் பட்ட இச்சமுதாயங்களில் அது மட்டுமே போருக்குக் காரணமாக அமைந்தது.

மருத நிலமே நண்ணியாளுந் தன்மைக்கு ஏற்றது, அதுவே வளமைக்கு அடிப்படை, மிகு உற்பத்திக்கு ஆதாரம் என மருதநில மேன்மை உணரப்பட்ட இக்காலச் சூழலில் உடைமைச் சமுதாய / மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர்களான வேந்தர்களின் செயற்பாடுகள் எல்லாம் மருதநிலத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்டனவாகவே உள்ளன, வெட்சி, கரந்தை முதலான, மாடுபிடி சண்டைகள் இல்லாதனவாய் மருதநிலக் கொள்ளையே போருக்கான தலைமைக் காரணமாய் நிலவுகின்றது. மகட்பாற் காஞ்சி, ஏர்க்கள உருவகம், முதலாய மருதநிலத் தொடர்புடைய பொருண்மைப் பாடல்களை வேந்தர் பற்றிய பாடல்களில் மட்டுமே காணமுடிகின்றது.

வேந்தர், குறுநிலமன்னர்களின் சமுதாயங்களில் அரசு வாரிசுரிமையாய்க் கருதப்பட்டது. இச்சமுதாயங்களில் அரசுரிமைக்கெனத் தந்தையை மகன்களும் உடன்பிறந்தாரை உடன்பிறந்தாரும் எதிர்த்த அவலங்களைக் காண முடிகின்றது. புலவர்களும் ''நீ உயர்ந்தோர் உலகம் எய்தி பின்னும், ஒழித்த தாயம் அவர்க்கு உரித்தன்றே ... எண்ணில் காட்சி இளையோர் தோற்பின், நின் பெருஞ் செல்வம் யார்க்கு எஞ்சுவையோ'' (புறம்-213) ''ஆலமர் கடவுளன்ன நின் செல்வம்', ...

நின்னோரன்ன நின் புதல்வர் என்றும், ஒன்னார் வாட அருங்கலம் தந்து நும், பொன்னுடை நெடுநகர் நிறைய வைத்த நின், முன்னோர் போல்க இவர் பெருங்கண்ணோட்டம்'' என (புறம்-198). வாரிசுரிமைகளைச் சுட்டியுள்ளனர்.

''மூத்தோர் மூத்தோர்க் கூற்றம் உய்த்தென,
பால்தர வந்த பழவிறல் தாயம்'' (புறம்-75)

என்பதே இவ்வுடைமைச் சமுதாயங்களின் உரிமை முழக்கம்.

வன்புலச் சமுதாயத் தலைவர்களான சீறூர் மன்னர்கள் தம் குடியைப் பேணும் பொருட்டு வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டமையை இவர்களைப் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இச் சீறூர்த் தலைவர்கள் வேந்தன்பால் தண்ணடை பெற்றமைக்கும் புறப்பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன. மேலும் மறமாண்புடைய மறக்குடி மறவர் வேந்தர்பால் நாடுபெற விழைந்தமையையும் புறப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

இவற்றையெல்லாம் ஒருங்கே நோக்கும் பொழுது வாரிசுரிமை பின்பற்றப்பட்ட மருதநிலச் சமுதாயத்தில் அரசிளங்குமார்க்கு நாடளிக்கும் தனிநிகழ்வுகள் நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்பேதும் இல்லை. தண்ணடை அளிக்கும் வேந்தர் சமூகநிகழ்வு ஏனைய மறவர், சீறூர் மன்னர் போன்றவர்க்கே அன்றி வாரிசுரிமையாளர்க்கல்ல. வெட்சி, கரந்தை முதலாய போர் முறை கால்நடைப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாய்க் கொண்ட வன்புலச் சமுதாயப் போர்முறையாகவே இருத்தலானும் சீறூர் மன்னரே வேந்துவிடு தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதாலும் சீறூர் மன்னன் ஒருவன் போரில் இறக்குந் தருவாயில் முன்னே வந்தவர்க்கு மருதநிலத்தூரைக் கொடையாய்க் கொடுத்தான் என்பதாலும் படைகொண்மாக்கள் வன்புலச் சீறூர் வாழ்க்கையின் நீங்கி இளநீருதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு பெற்றனர் என்பதாலும் வன்புலச் சமுதாயத்தோரே தண்ணடை பெற்றுள்ளனர் எனத் துணியலாம்.

''நாடருளுதல்-தந்தை (அரசன்) போரில் பட்டதனால் இளவரசனுக்கு நாட்டவர் முடிசூட்டுதல். இதனால் நாட்டுமக்களே அரசனுக்கு முடிசூட்டுதலாகிய பொது மக்களாட்சிமுறை (விரும்பியுடன்பட்ட ஆட்சி) பழந்தமிழகத்தே நடந்து வந்தமை பெறப்படும்''
(தொல்-பொருள். ப 584)

எனப் புலவர் குழந்தை கூறும் உரைவிளக்கம் சங்ககால சமூகப் பின்னணியையும் மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே நிலவிய உறவுகளின் இயல்பு களையும் கவனத்தில் கொள்ளாததால் நேர்ந்த உரைப்பிசகு எனலாம். பொதுமக்களாட்சிமுறை நிலவியதாகச் சுட்டுவது எவ்வகையிலும் பொருந்தாது.

இங்கே நாம் ச. சோமசுந்தரபாரதியாரின் உரையைச் சற்றே கருத்திற் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இவ்வுரை நாம் முன்னர்க் காட்டிய சங்கச் சமுதாய பின்னணியுடன் சற்றே இயைந்த போவதாய் இளம்பூரணரின் 'துறக்கநாடருளுதல்' எனும் உரைக்கு மறுப்புரையாய் அமைந்துள்ளது.

"(ஆகோளல்லாத வெட்சிப்போரில்) வாளால்
பொருது வென்று வந்தவனை உவந்து
முரசொலிக்க நாட்டை அவனுக்குப்
பரிசிலாய் அளிக்கும் பிள்ளையாட்டென்னும் துறை"

என உரைகூறும் பாரதியார்.

"தனக்கு வென்றி தந்த வீரனை வேந்தன் நாடுதவிப் பாராட்டுதல் நன்றி மறவா மறக் கடனாகும். இதற்கு வாட்போரில் இறந்த மறவனுக்குத் துறக்கமாகிய நாட்டை அளித்த பிள்ளையாட்டென்று இளம்பூரணர் உரை கூறுவர். இதில் 'எழுந்தோனை' என்றதனால் இறவாமை தெளியப்படும் இறந்தானை எழுந்தோனென்பதுமரபன்று. அன்றியும் போரில் இறந்தவர்க்குத் துறக்கநாடு அருளுபவர் அவனைக் கொன்ற பகைவராவரன்றி இறந்த பொருநனின் வேந்தன் ஆகான். புறந்தராது பொருதுகளத்துயிர் கொடுத்த வனைத் தமரும் பகைவரும் பாராட்டிப் பரிந்திரங்குவர் அவன் இறந்தமைக்கு மகிழ்வது நன்மக்களியல்பன்று. ஈண்டு 'மகிழ்ந்து நாடவர்க்கருளிய' பரிசு கூறுதலானும் அஃதுரையன்மை ஒரு தலையாம்"
(தொல்காப்பியம் பொருட் படலம் புறத்திணையியல் ப. 43)

என இளம்பூரணர் உரையை மறுப்பதுடன் 'வீரர்க்கு நாடளித்தல்' என்பதையே பிள்ளையாட்டுத் துறைக்கான பொருளாய் உரைக்கின்றார். மேலும் இவரே கான்கெழு நாடு கொடுக்கும்

பழம்பாடல்* ஒன்றைச் சான்றுகாட்டி இளம்பூரணர் உரையை மேலும் மறுக்கின்றார். வீரர்க்கு நாடுகொடுத்தல் எனும் உரையே சங்கச்சமுதாயப் பின்னணிக்குப் பொருந்துவதாய் உள்ளது. வீரரும் சீறூர் மன்னரும் தண்ணடை பெற விழைந்தமைக்கும் பெற்றமைக்கும் புறநானூற்றுப் பாடல்களிலேயே சான்றுகள் இருந்தும் உரையாளர் எவரும் அதனை எடுத்துக்காட்டவில்லை.

முடிவுரை:

சங்ககாலம் இனக்குழுக்களின் வாழ்வழிந்து நிலவுடைமை தோற்றம் பெறத் தலைப்பட்ட காலமாய் உள்ளது. மருதநிலம் வளமேம்பாட்டுக்கான அடிப்படையாய் நண்ணி ஆளும் அரசனின் நிலைபேற்றுக்கு ஆதாரமாய்க் கருதப்பட்டது. அரசு தனக்கே உரிய பொதுவான இயல்புகளுடன் வளரத்தலைப் பட்டது. மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர்களான வேந்தர்கள் பல்வேறு நிலப்பகுதிகளையும் தத்தம் அரசுடன் இணைத்துக் கொள்வதற்கான போர்களில் வெகுவாய் ஈடுபட்டனர். வன்புலச் சமுதாயத் தலைவர்களான சீறூர்மன்னர்களை வேந்துவிடு தொழிலில் ஆட்படுத்திக் கொண்டு தம் வெற்றிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். இச்சீறூர்மன்னர்களையும் மறக்குடி மறவரையும் தம்முடன் இணைத்துக் கொண்டு அவர்களின் போர் மாண்புகளைத் தம் வளர்ச்சிக்கெனப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற் கான வழிகளில் வேந்தர்கள் ஈடுபட்டனர் வேந்துவிடு தொழிலும் தண்ணடை நல்களும் இத்தகு வழிமுறைகளில் அடங்குவனவாய் உள்ளன.

அரசுகள் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வளரத்தலைப்பட்ட இச் சமூகச் சூழலில் போர் மாண்புகள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன. போர்க்கல்வி சிறப்புடைக் கல்வியாய், சான்றாண்மையாய்க் கருதப்பட்டது. இத்தகு போர்மாண்பினர் சான்றோர் என அழைக்கப்பட்டனர். மறக்குடிகளில் வீரம் வழிவழியாய்ப் போற்றிக் காக்கப்பட்டு வந்துளது. மறக்குடிகள் சில வழிவழியாய் வேந்தர்க்கு உறுதுணையாய்ச் செயல்பட்டு வந்துள்ளன. மறக்குடி மகளிரின் குரல்களும் தத்தம் மகன்களின் வீரமாண்புகளை வியந்து பாராட்டி ஓங்கி ஒலிக்கின்றன. மகனைப்

---

* வன்கண் மறமன்னன் வாண்மலைந்து மேம்பட்ட, புன்தலை யொள்வாட் புதல்வர்க்கண் டன்புற்றுக், கான்கெழு நாடு கொடுத்தான் கருதார்க்கு, வான்கெழு நாடு வர.

(தொல்காப்பியப் பொருட்படலம் புறத்திணையியல், ப. 44.)

போர்க்கல்வியால் சான்றோன் / வீரன் ஆக்குவதையே தந்தையின் கடமையாக இச்சமுதாயம் கருதியது. இத்தகைய சமூகப் பின்னணியில் எழுந்த 'ஈன்றுபுறந்தருதல்' எனும் புறப்பாடலும் மகனை வீரன் எனக் கேட்டு இன்புறும் தாயின் குரலாய் வீரனாக்குவதே தந்தையின் கடமை என்பதை வலியுறுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

இத்தகு மறமாண்பினரை அரசுடன் இணைத்துக் கொள்வதற்கான வழிகளில் வேந்தர்கள் ஈடுபட்டனர். வேந்துவிடு தொழில் என்பது ஒருபுறம் சீறூர் மன்னரின் குழுச் சமுதாயங்களின் உணவுத் தேவையை நிறைவுசெய்வதாய் இருக்க மறுபுறத்தே வேந்தரின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாய் அமைந்தது. வேந்தரின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணையாய் நின்று தத்தம் மறமாண்பால் வேந்தர்க்குரிய அரசை வலிமைப்படுத்திய சீறூர் மன்னர் மறக்குடி மரவர் போன்றோர்க்கு உயர்ந்த செல்வமாய்க் கருதப் பட்ட மருதநிலத்தூரை நல்கும் வேந்தச் செயல்களும் இக் காலத்தே நிகழ்ந்துள்ளன. வேந்தர் இத்தகு தண்ணடை நல்கும் செய்களில் ஈடுபட்டமைக்கும் சீறூர் மன்னன் ஒருவன் தண்ணடை பெற்றமைக்கும் மறக்குடி மறவர் தண்ணடை பெற விழைந்தமைக்கும் புறப்பாடல்களிலே சான்றுகள் உள்ளன.

சங்கப்பாடல்களில் வரும் தண்ணடை என்பது மருத நிலத்தூரையே குறிக்கின்றது. தண்ணடை நல்கும் வேந்தர் செயலும் மருதநிலத்தூரையே அளிப்பதாய் உள்ளது. 'பிள்ளையாட்டு' எனும் புறத்துறையும் 'நாடருளுதல்' என்பதையே சுட்டுகின்றது. இங்கு நாடு என்பது தேசம் எனும் பொருளினதன்று சங்க இலக்கியங்களில் 'இளநீர் உதிர்க்கும் வளமிகு நன்னாடு பெற்றனருவக்குநின் படைகொண் மாக்கள் (புறம்-29), 'நாடா கொன்றோ ; காடா கொன்றோ, அவலா கொன்றோ ; மிசையா கொன்றோ' (புறம்-187) எனும் இடங்களில் வரும் நாடு என்பது மருதநிலத்தையே குறிக்கின்றது. இஃதொத்தே பிள்ளையாட்டில் தொல்காப்பியர் சுட்டும் நாடருளுதல் என்பதற்கும் மருதநிலத்தூரை அளித்தல் எனவே பொருள் கொள்ள வேண்டும். தண்ணடை நல்கும் சங்கச் சமூக நிகழ்வும் 'நாடருளுதல்' எனும் பிள்ளையாட்டு இலக்கணமும் மருதநிலத்தூரை நல்குதல் எனும் ஒத்த பொருண்மையதாகவே இருத்தலான் இவ்விரண்டையும் ஒன்றெனக் கருத இங்கே மிகுதியும் வாய்ப்புண்டு.

நாடருளுதல் என்பது வேந்தரின் செயல்களாய் இருத்தலானும் நாடு என்பதற்குத் தேசம் எனப் பொருள்

கொண்டமையானும் உரையாசிரியர்கள் அரசிளங்குமரனுக்கு நாடளித்தல்/முடிசூட்டுதல் எனப் பொருள் கொண்டுள்ளனர் ஆனால் தண்ணடை நல்கும், பெறும் பாடல் கருத்துசளை எல்லாம் அடிப்படையாய்க் கொண்டு பார்க்கின்ற பொழுது மருதநிலத்தூரைக் கொடுப்பது மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர் களான வேந்தரின் செயல்களாகவே இருந்த போதிலும் அதனைப் பெறும் செயல்வன்புலச் சமுதாயத் தலைவர்களின் செயல் களாகவும் மறக்குடி மறவர்களின் விழைவுகளாகவுமே உள்ளன,

ஆய்வுத் துணை நூல்கள் :

1. "கலைகளின் தோற்றம்", நா. வானமாமலை, ஆராய்ச்சி, 1971

2. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் (உரை) கழகம், மறுபதிப்பு. 1967.

3. தொல்காப்பியம் - பொளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியர் (உரை), கழகம், மறுப்பதிப்பு, 1980.

4. தொல்காப்பியர் பொருட்படலம் - புறத்திணையியல், ச. சோமசுந்தரபாரதியார் (உரை), சி. எம். வி. பிரஸ், மதுரை, 1942.

5. புறநானூறு, உ. வே. சாமிநாதையர் (உரைக்குறிப்பு), தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், நிழற்படப்பதிப்பு, 1985.

6. புறநானூறு (1-200), ஔவை சு, துரைசாமிப் பிள்ளை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 1973.

7. புறநானூறு (201-400), ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு - 1972.

இலக்கியங்களில் விடுகதைகள்

மா. மீனாட்சிசுந்தரம் எம்.ஏ. எம்.பில்.,
திட்ட உதவியாளர்
மொழியியல் துறை
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோவை - 46.

நாட்டுப்புற மக்களின் சிந்தனைத்திறனையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் வெளிப்படுத்துவனவாக விடுகதைகள் அமைந் துள்ளன. இலக்கியக் கூறுகளுக்குரிய வடிவம், அமைப்பு, கற்பனை போன்றவற்றுடன் எதுகை, மோனை, இயைபு, சொல்லாட்சி போன்ற அழகுகளுடன் அமைந்தவை விடுகதைகள் எனலாம். அறிவு புகட்டும் கருவியாக ஆக்கம் பெற்ற இவ் விடுகதைகள் இலக்கியங்களில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என்பது இங்கு ஆராயப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியமான கலித்தொகையில்,

“... ... ...
ஐதேய் தன்று பிறையு மன்று
மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று
வேயமன் றன்று மலையு மன்று
பூதுமன் றன்று சுனையு மன்று
மெல்ல வியலும் மயிலு மன்று
சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று
... ...

என்னும் கபிலர் பாட்டில் வந்திருக்கும் அடிகள் அனைத்தும் விடுகதையினைப் போலவே தோற்றம் அளிப்பதைக் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வகை விடுகதை வடிவங்கள் ஏராளமாகக் கிடைக்கின்றன. வரிப்பாடல்களில் பல விடுகதை களின் அமைப்பினைக் காணமுடிகிறது.

‘கோவா மலையாரம் கோத்த கடலாரம்
தேவர்கோன் பூணாரம் தென்னர்கோன் மார்பினவே’

என்னும் இச்சிலம்படிகளுள்; கோவா மலையாரம் என்பது சந்தனக்கட்டையினையும், கோத்த கடலாரம் என்பது கடல் முத்தினையும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

'கூளப்ப நாயக்கன் காதல்' எனும் நூலில்,

'காலாயுதக் கொடியோன் கையாயுத வழியே
மாலாயுதம் ஈன்ற மாமணியைத் தானுதிர்த்தாள்'

என்று கூறப்பட்டிருப்பதும் விடுகதையே ஆகும். இதில்,

'காலாயுதக் கொடியோன்' என்பது முருகனையும்;கையாயுத வழியே' என்பது வேலினையும், 'மாலாயுதம்' ஈன்ற என்பது சங்கின் முத்தினையும் 'தானுதிர்த்தாள்' என்பது அழுகையினையும் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இதைப் போலவே 'தமிழ் விடு தூது' என்னும் நூலில்,

'பஞ்சி படா நூலே பலர் நெரு டாப்பாவே
எஞ்சி அழுக்கேறா இயற்கலையே ... ...'

என்று கூறியிருப்பதும் விடுகதையின்றி வேறில்லை. இதில் தமிழை ஆடைக்கு ஒப்பிட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

ஔவையாரை 'அடி' என்று கூற ஆவசப்பட்ட கம்பர் 'ஒரு காலடி நாலிலைப் பந்தலடி' என்பது என்ன? என்று கேட்க, அதற்கு விடையாக ஔவையார் கூறிய கீழ்க்காணும் பாடலும் விடுகதை வடிவாய் இருப்பதைக் காணலாம்.

'எட்டேகால் லட்சணமே! எமனேறும் வாகனமே!
முட்டமேல் கூரை இல்லா வீடே குலராமன் தூதுவனே!

இப்பாடலில், எட்டேகால் லட்சணம் என்பது அவலட்சணத்தையும் 'எமனேறும் வாகனம்' என்பது எருமை மாட்டையும் 'கூரை இல்லா வீடு' என்பதுகுட்டிச் சுவரையும் 'குலராமன் தூதுவன்' என்பது அனுமனாகிய குரங்கினையும் குறிப்பதைக் காணலாம்.

இன்னும் தனிப்பாடல்களில் பலவும், குறவஞ்சி, பள்ளு போன்ற நூற்களிலும் சித்தர் பாடல்களிலும், திருமூலர் திருமந்திரத்திலும் இவ்விடுகதைகள் நிரம்ப உள்ளன.

பொய்யாமொழிப் புலவரிடத்தில் வேடுவனாக வந்த முருகன், தன்னுடைய பெயரை 'முட்டை' எனக் கூறி, அப்பெயரினை வைத்துப் பாடலொன்று பாடுமாறு வேண்டினான், பொய்யாமொழிப் புலவர்,

'பொன்போலும் கள்ளிப் பொரிபறக்குங் கானலிலே
என்பேதை செல்லற் கியைந்தனளே — மின் போலும்
மானவேல் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போம்
கானவேல் முட்டைக்குங் காடு'

எனப் பாடினார். இப்பாடலைப் பாடி முடித்ததும் முருகன் தன்னுடைய தோற்றத்தைக் காண்பித்தான். அதன் பின்னரே பொய்யாமொழிப் புலவர் முட்டையின் பின்னால் ஒளிந் திருந்தவன் முருகனே என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். அவரைப் பொறுத்தவரை முருகன் தன்னிடத்தில் 'முட்டை' என்று கூறிக்கொண்டது விடுகதைதான் என்பதில் ஐயமில்லை.

இதைப் போலவேதான் ஔவையாரைச் சோதிக்க விரும்பிய முருகன் "பாட்டி சுட்டபழம் வேண்டுமா? சுடாதபழம் வேண்டுமா?" என்று கேட்டதும், பாட்டிக்குச் சுட்ட பழம் என்பது எது? என்று தெரியாமற் போகவே, சுடாத பழத் தினையே கேட்டாள். முருகன் உலுக்கிய பழங்களில் ஒன்றை எடுத்து அதில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் மண் நீங்க ஊதினாள். அதைக் கண்ட முருகன், "பாட்டி! பழம் சுடுகிறதா?" அதனைப் போட்டுவிட்டுச் சுடாத பழத்தை எடுத்துக்கொள்" என்றான். அனைத்தும் கற்ற அவ்வைக்கு அப்போதுதான் உண்மை தெரிந்தது.

எனவே கரையின்றிக் கற்றுக்காலால் நடந்து கன்னித் தமிழ் வளர்த்த அவ்வைப் பாட்டியே முருகன் போட்ட விடுகதைக்குப் பொருள் தெரியாமல் திண்டாடிப் போனாள் என்று கூறினாலும் பொருந்தும் அல்லவா?

கற்றுத்துறை போகியவர் கம்பர். இவர் தாம் இயற்றிய இராமாயாணத்துள் அகத்தியனுடைய பெருமையினைக் கூறுவதற்கென்றே அகத்தியப் படலம் என்ற ஒன்றினை வகுத்துள்ளார். அகத்தியன் கைலாய மலையிலிருந்து புறப்பட்டுத் தென்பொதிகை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றான். அப்போது அவனை விந்தியமலை தடுத்து விடுகின்றது அதன் செருக்கினைக் கண்ட அகத்தியன் எவ்வளவோ பணிமொழி களைக் கூறிப் பார்க்கின்றான். ஆனால் விந்தியத்தின் செருக்குத் தான் மேலும் மேலும் வளர்ந்ததேயொழிய அகத்தியனுடைய பணிமொழிகளை உணரவும் இல்லை. அவனுக்கு வழியும் விட வில்லை. அதனால் கடுஞ்சினங் கொண்ட அகத்தியன் தன்னுடைய கட்டை விரலால் விந்தியத்தின் உச்சியில் ஒரு

அழுத்து அழுத்துகின்றான். அவ்வழுத்தத்தினைத் தாங்க மாட்டாத விந்தியம் பூமியினுள்ளேயே சென்று விடுகின்றது. இக்காட்சியினைக் காட்ட வந்த கம்பர்,

'யோகமுறு பேருயிர்கள் தாமுலை வுறாமல்
ஏகுநெறி யாதென மிதித்தடி யினேறி
மேகநெடும் மானலதவழ் விந்தமெனும் விண்டோய்
நாகமது நாகமுற நாகமென நின்றான்'

என்று கூறுகின்றார். இப்பாடலின் ஈற்றடியாகிய "நாகமது நாக முற நாகமென நின்றான்," என்பது விடுகதை வடிவில் இருப்பதை உணரலாம். இதில் மூன்று நாகங்கள் இருக்கின்றன. முதல் நாகத்திற்கு 'மலை' என்பது பொருள்; இரண்டாம் நாகத் திற்குப் 'பாதாளம்' என்பது பொருள்; மூன்றாம் நாகத்திற்கு 'யானை' என்பது பொருள்.

எனவே கம்பராமாயணத்திலும் விடுகதை வடிவங்கள் உள்ளன என்பது தெளிவு.

திருக்குறள் மணிகளைத் செந்தமிழ் மொழிக்கு வழங்கிய திருவள்ளுவனார் பாடலில் ஏராளமான விடுகதைகள் காணப்படு கின்றன. சான்றிற்கு ஒன்றினை மட்டும் இங்கு காணலாம். அவர் இன்பத்துப் பாலென்னும் காமத்துப் பாலில்,

'முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு'

என்று கூறுகின்றார். ஒன்றிற்குரிய விடைகளைக் கூறிவிட்டார். அதாவது முகை மொக்கில் இருப்பதை 'நாற்றம்' (மணம்) என்று வெளிப்படுத்திவிட்டார். ஆனால் இன்னொன்றை மட்டும் நம்மை உய்த்துணரச் செய்கின்றார். அதாவது,

"பேதையான அப்பெண்ணின் சிரிப்பிற்குள் அடங்கி யிருப்பதும் ஒன்று உண்டு. அதுதான் என்ன?" இதுவே அவருடைய வினா. இதற்கான விடையை நாம்தான் கூறல் வேண்டும்.

ஒருபெண் ஒரு ஆணைப்பார்த்துப் புன்முறுவல் செய்கின்றாள் என்றால், அதற்கு என்ன பொருள் என்பதை நமக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

முடிவுரை :—

இவ்வாறான விடுகதை வடிவங்கள் முற்கால, பிற்கால, இடைக்கால, தற்கால நூல்களில் ஏராளமாக உள்ளன. எனவே விடுகதையென்பது கிராமப்புறத்தாரின் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுக்களில் ஒன்று என்று எண்ணுவது தவறு. இத்தகைய விடுகதைகள் இலக்கியங்களில் பயின்று வரும்போது இலக்கியத்தின் சுவை மேன்மேலும் கூடுகின்றது என்பதை நன்கறியலாம்.

யட்சகானம்

மைசூர் முதலான கருநாடகப் பகுதியிலே நடைபெற்று வரும் நாட்டிய நாடகம். நடோடி நடன வகையைச் சேர்ந்தது. இருந்தாலும் அது தமிழ்நாட்டிலும், கேரளத்திலும் உள்ள சீரிய நாட்டியக்கலை மரபுகளைப் பின்பற்ற முயன்றுள்ளது. இதில் நடிகர்கள் நாட்டியமாடி நடிப்பதோடு உரையாடுவார்கள்; பாட்டும் பாடுவார்கள். கன்னட மொழியிலோ, துளுவ மொழியிலோ நாடகம் எழுதப்படுகிறது. எளிய முறையில் எழுதப்பெற்றிருந்தாலும் அதில் சில சமயங்களில் நல்ல கவிதை அமிசங்கள் காணப்படும். தீபாவளி, சிவராத்திரி சமயங்களிலும், அறுவடை காலத்திற்குப் பிறகும் யட்சகானம் வழக்கமாக நடைபெறும். கோயில்களிலே இது முக்கியமாக நடக்கும் ஆனால் வேறு இடங்களிலும் நடத்தலாம்.

நடிகர்கள் அனைவரும் ஆண்களே. யட்சகானக்குழுவிற்கு மண்டலி என்று பெயர். ஒவ்வொரு மண்டலியும் ஒரு பாகவதர் பொறுப்பிலிருக்கும். பாகவதர் தான் நாட்டியத்தின் நாடகத்தை தயாரித்து அளிப்பவர்...... நாடகம் தொடங்கும் போது மேடையின் மீது இருவர் ஒரு திரையை பிடித்துக் கொள்வார்கள் முக்கிய நடிகர்கள் திரைக்குப் பின்னால் வந்து நாட்டியமாடிக் கடவுளுக்குப் பூசை புரிவார்கள். பிறகு ஒவ்வொருவராக முன்னால் வந்து கொஞ்ச நேரம் தங்கள் வீரத்தையும், திறமையையும் காண்பிக்குமாறு ஆடுவார்கள். போரைக் காண்பிக்கும் நடனங்கள் மிகப்பல உண்டு. பாகவதரும் இன்னும் சிலரும் பின்பாட்டுப் பாடுவர், மிருதங்கம், செண்டை ஆகிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும். கோமாளிக்கு இதில் கடங்கி என்று பெயர். அவன் இல்லாத நாடகம் இராது.

பல நிறங்களில் ஆடம்பரமான உடைகளும் அங்கிகளும் செய்து அணிவார்கள். நிறைய நகைகளும் உண்டு. வெவ்வேறு பாகங்களுக்கேற்ற கிரீடங்களும் அணிந்திருப்பர். பெரிய எண்ணெய் விளக்குகளையோ, தீப்பந்தங்களையோ, காந்த விளக்குகளையோ வைத்துக் கொண்டு யட்சகானம் நடைபெறும்.

— கலைக் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு. ப-574 எஸ். எஸ்.

மதிப்புரை

செயராணி ராசதுரை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

நாட்டுப்பாடல்—ஓர் அறிமுகம் :-

[ஆசிரியர்: பேராசிரியர் முனைவர் வ. பெருமாள், இலக்கியா-பதிப்பக வெளியீடு, சென்னை, ஏப்ரல் 1988, பக்கம் 72, விலை ரூ. 6-00.]

கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான 'தமிழ்ப்பொழிலில் வெளியான தொடர் கட்டுரையின் நூல் வடிவம் இது, நாட்டுப் பாடலில் ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்களுக்கு அடிப்படைச் செய்திகளைத் தந்து அவர்களை இத்துறையில் மேலும் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்னும் ஒரே நோக்கத்துடன் இந்நூல் இயற்றப் பெற்றது என்று ஆசிரியர் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மக்கள் இலக்கியமாக அறியப்படும் நாட்டுப் பாடல்களின் தொன்மை தொல்காப்பியத்திலிருந்து சிற்றிலக்கியங்கள் வரை இந்நூலில் குறிப்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. நில அடிப்படையிலும் பருவம், சொற்றொடர், தொழில், சமயம் போன்ற பல்வேறு கூறுகளின் அடிப்படையிலும் நாட்டுப் பாடல்கள் பகுக்கப் பட்டுள்ளன.

வாய்மொழி இலக்கிய மரபு, உயர்தனிச் செம்மொழி இலக்கியங்களில் (Classical Literature) சான்றோரால் பேணப் பட்டு இலக்கிய மதிப்புப் பெற்றுள்ள நிலையைப் பல்வேறு இலக்கியச் சான்றுகளால் இந்நூலின் ஆசிரியர் விளக்கியுள்ளார்

வாழ்க்கை அனுபவங்களை, உணர்ச்சிச் சுழிப்புகளை எளிமையாக வெளிப்படுத்த வல்லன நாட்டுப்பாடல்கள்.

குடிக்கப்பாலும் கொப்பளிக்கப்—பன்னீரும்
அடுக்கடுக்காத் தருவதாச் சொன்னாயே கங்காணி
அங்கே குடிக்கக் கூழு டிங்குன்னுதே
தன்னா தான தன்னா னனா.
பட்டுப் பீதாம்பரமும் பளபளக்கும் சாக்கெட்டும்
கட்டிக் கொள்ளத்தருவதாகச் சொன்னாயே கங்காணி
அங்கே கட்டக் கந்தே டிங்குன்னுதே
தன்னா தான தன்னா னனா

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் போது, குடியேற்ற நாடுகள் பலவற்றிற்கும் உழைப்பையே நம்பிப் பிழைப்பைத் தேடிச் சென்ற தமிழர்கள், கங்காணிகளின் பசப்பலுச்கு மயங்கி வாழ்வை இழந்த சோகக்கதைகளின் சொல்லோவியங்கள் இவை.

பாமரர் இலக்கியம் தானே என்று எளிதில் புறமொதுக்கிவிட முடியாத வரலாற்றுக் கருவூலங்கள் நாட்டுப் பாடல்கள் என்பதை இந்நூலின் ஆசிரியர் தெளிவாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திய வரலாற்றில், நினைத்தாலே நெஞ்சம் பதை பதைக்கும் பட்டினிச் சாவுகள் நிகழக் காரணமாக இருந்தது. 1876-இல் ஏற்பட்ட தாதுவருஷப் பஞ்சம் ஆகும். இதன் பாதிப்புகளை நேரில் கண்டு அனுபவித்தவர்களின் வேதனைக் குரல் இதோ.

தாது வருஷப் பஞ்சத்திலே — ஓ சாமியே
தாய் வேறே பிள்ளை வேறே — ஓ சாமியே
காட்டுப் பக்கம் நூறுபிணம் — ஓ சாமியே
வீட்டுப் பக்கம் நூறுபிணம் — ஓ சாமியே
ரோட்டுப் பக்கம் நூறு பிணம் — ஓ சாமியே
மேட்டுப் பக்கம் நூறு பிணம் — ஓ சாமியே
தண்ணித் தாகத்தல் வறண்டு — சாமியே
தவறினது கோடி சனம் — ஓ சாமியே
கஞ்சியில்லாமே தவித்து — ஓ சாமியே
காட்டிலே மாண்டது கோடி - ஓ சாமியே

வலிந்து தருவிக்கப்பட்ட அடைமொழிகளோ, அடுக்குத் தொடர்களோ இல்லாமல், இயல்பாக வந்து விழும் சந்த நயம், நாட்டுப் பாடல்களின் தனிப்பண்பாகும்.

சுவரில் எழுதலாம் சித்திரம் போல் பார்க்கலாம்
படத்தில் எழுதலாம் பதுமை போல் பார்க்கலாம்

எனவரும் வரிகள், ஒரு பெண்ணின் அழகைச் சொன்னாலும், நாட்டுப் பாடல்களின் எளிமைக்கும் வலிமைக்கும் பொருந்து வதையும் அறியலாம். தொன்மைக் காலம் முதல் அண்மைக் காலம் வரையிலும் நாட்டுப் பாடல்களின் தன்மைகளைக் காலக் கண்ணோட்டத்துடன் கொடுத்துள்ளார் ஆசிரியர். நாட்டுப் பாடல்களைப் பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தை நிறைவாகவே தந்துள்ளார் இவர்.

(ஆகஸ்டு மாத இதழ் தொடர்ச்சி)

கதையாசிரியர்களும் உத்திகளும்

டாக்டர் இரா. சண்முகவேலன்,
எம். ஏ. எம். பில். பி. டி. பி. எச். டி.,
தமிழ்ப் பேராசிரியர்,
அ. வீ. வா. நி. திருபுட்பங் கல்லூரி,
பூண்டி.

எது சிறந்தது ?

ஒரு செடியில் அல்லது ஒரு கொடியில் பூத்த மலர்களில் எது சிறந்தது என்று ஆராய்வது போன்றது ஓர் இலக்கியத்தில் உள்ள உத்திகளில் எந்த ஒன்று சிறப்பிற்குரியது என்று ஆராய்தல் ஆகும். ஒரு செடியின் மலர்கள் அளவில் வேண்டுமானால் மாற்றம் பெற்றிருக்கலாமே தவிர, குணத்திலோ, மணத்திலோ மாறுபாடு கொண்டிருக்க முடியாது. ஆகவே, அது குறித்த ஆராய்ச்சியும் வீணானதே. அது போன்றதுதான் உத்திகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் ஆகும். இருப்பினும், இலக்கிய உத்திகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றவர்கள் அவர்கள் மட்டத்தில் தோன்றலாகும் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர்.

'ஆர்வி' 'சாண்டில்யனின் கன்னிமாடம்' பற்றித் திறனாய்ந் துரைக்கையில்,

> உத்திகளில் சிறந்தது நேராகச் சொல்லிக்கொண்டு போவதுதான். Straight telling என்கிறார்களே, அது ஒன்றும் அத்தனை, எளிதான வேலையல்ல. பிளாஷ்பாக்கையோ அல்லது பாத்திரங்களோ கதை சொல்வது போன்ற உத்திகளையோ, பாணியையோ கொண்டு கதையை எளிதாக நடத்திக் கொண்டு போய்விடலாம். ஆனால் முன்னால் நிகழ்ந்தது, பின்னால் நிகழ்ந்தது என்று குழப்பாமல் கதையைத் தொடங்கியது முதல் நேராகச் சொல்லிக் கொண்டு போவதுதான் கடினம். வாசகர்களைக் கதை வலு இல்லாமல் தொடர்ந்து படிக்கச் செய்ய முடியாது. நேராகச் சொல்கிற பாணியில் மேலே மேலே நிகழ்ச்சி களும் காட்சிகளும் வந்து கொண்டேயிருக்கவேண்டும். அப்படி இவர் (சாண்டில்யன்) ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லி, வாசகர்களைக் கவர்ந்து விடுகிறார் [143]

என்கிறார். இக்கூற்றிலிருந்து "ஆர்வி"யைப் பொறுத்த வரையில் Straight telling (முன்னோக்கு) உத்தி சிறந்ததாக அமைகின்றது. எவ்வளவுதான் அவர்தம் கருத்திற்குக் காரணங்கள் சொன்னாலும் சரி அன்று. மொழி என்பது ஒரு தாவரம் என்றும், அதில் பூக்கும் மலரே இலக்கியம் என்றும் ஒரு கவிஞன் கூறுவது போல்,[144] இலக்கியம் என்னும் தாவரத்தில் பூக்கும் பூக்களே உத்திகள். இலக்கியங்களில் உயர்வு தாழ்வு, சிறப்பு, சிறப்பின்மை கற்பிக்கப்படுவதில்லை. அதனதன் அளவில் அது அது சிறப்பிற் குரியதே. அது போல, இலக்கிய உத்திகளும் அதனதன் அளவில் சிறப்பானதே. பயன்படுத்தும் முறையாலும் பயன்படுத்தப்பட்ட அளவாலும் வேண்டுமானால், ஓர் உத்திக்கு முதன்மைப் பேறு கிடைக்கலாம்; கிடைக்காமல் போகலாம். ஆர். கே. நாராயணின் (R. K. Narayan) The Guide[145] (1958) நீங்கலாகப்பிறவற்றி லெல்லாம்[146] அவை தற் கூற்றில் அமைந்திருந்தாலும் சரி படர்க்கைக் கூற்றில் அமைந்திருந்தாலும் சரி, கதை சொல்லும் முறை முன்னே பின்னே பார்க்காமல் முன்னேறிப்போய்க் கொண்டிருக்கிறது. (Straight telling method)[147] இவரைப் போலத் தி. ஜானகிராமன் தமது பெரும்பாலான நாவல்களையும், சிறுகதைகளையும் முன்னோக்கு உத்தியிலேயே எழுதியுள்ளார். அவ்வப்போது தீப்பொறிபோல் நனவோடை, பின்னோக்குப் போன்ற பிறஉத்திகள் அவற்றில் கலந்திருந்தாலும் கண்ணிற்கோ, அறிவிற்கோ அகப்படுவதில்லை. செம்பருத்தியில் (1968) சட்டநாதன் பள்ளி மாணவனாக இருந்த காலத்தில் கதை தொடங்கி, அவன் அறுபதாம் கல்யாணம் நடத்தி, வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது வரை நீள்கிறது. தனி மனிதனின் அறுபதாண்டுக் கால வரலாற்றைச் சிறுக சிறுகச் வளர்முகமாகக் கதை எடுத்துச் சொல்கிறது. மூன்று பாகங்களைக் கொண்ட இந்நாவலில் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் தனித்தனியே இயல் பிரிவுகள் உள்ளன. முதல் பாகத்தில் அடங்கிய 22 இயல்களிலும் கதை விடுபட்டும் தொடர்ந்தும் அமைந்திருந்தாலும் பொதுவாக கதை முன்னோக்கியே செல்கிறது. இரண்டாம் பாகத்தில் 20 இயல்களும், மூன்றாம் பாகத்தில் 8 இயல்களும் அமைந்து கதை முன்போல் மென்மேலும் வளர்ந்து முடிகின்றது. ஒவ்வொரு பாகமும் ஒன்றுக்கொன்று இயைபுடையதாய் இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் சொன்னால், முதல் பாகத்தின் பதினான்காவது இயலின் இறுதியும், பதினைந்தாவது இயலின் தொடக்கமுங்கூடத் தொடர்புடையதாய்—தொடர் ஓட்டமாய் அமைந்திருக்கிறது. இவரது அன்பே ஆரமுதேயிலும் (1965) கதை ஒவ்வோர் இயலிலும் தொடர்ந்து முன்னேறி போகிறது.

அம்மா வந்தாள் (1966), மரப்பசு (1975) போன்ற நாவல்களில் மனவோட்டம் சற்று வெளியில் தெரியுமாறு காணப்படினும் மொத்தத்தில் தி. ஜானகிராமன் முன்னோக்கு உத்தியிலேயே கதைகளை நேர்த்தியாகக் கூறுகிறார். எனவே, இவரிடம் முன்னோக்கு உத்தி சிறப்படைந்துள்ளது என்று மதிப்பிடுகிறோம். அதே நேரத்தில் முன்னோக்கு உத்தியே சிறந்தது என்று கூறுவதை மறுக்கிறோம். தி, ஜானகிராமனுக்கு இவ்வுத்தி மட்டுமே தெரிந்திருக்கிறது ; அதனால் அதனை இறுகப் பற்றியுள்ளார் என்று கருதிவிடக்கூடாது.

> சொல்லப்பட வேண்டிய பொருளின் ஒருமைதான் முக்கியமானது. எட்டு நாளில் நடந்த சங்கதியை முதல் நாளிலிருந்து வரிசையாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். இரண்டாவது, மூன்றாவது, நாலாவது நாளிலிருந்தோ அல்லது கடைசிக் கணத்திலிருந்தோ ஆரம்பித்து, பின் பார்வையாகப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். நடந்தது, நடக்கப் போவது இரண்டுக்கும் இடையே ஒரு வசதியான கால கட்டத்தில் நின்று கொண்டு நிகழ்ச்சியைச்சித்திரித்துக் கொண்டு போகலாம். 148

என்று தி. ஜானகிராமன் குறிப்பிடுவது அவருடைய உத்தி பற்றிய சிந்தனையை வெளிப்படுத்துகின்றதன்றோ ?

லா. ச. ராமாமிருதம், நகுலன் ஆகிய இருவரும் நனவோடை உத்தியைச் சிறப்பாகக் கையாண்டு கதைகளை எழுதியவர்கள் ஆவர். லா. ச. ராவின் புத்ர (1965), அபிதா (1970), நகுலனின் நிழல்கள் (1965), நாய்கள் (1974), நினைவுப்பாதை (1972) ஆகிய நாவல்கள் உத்தியினால் சிறப்படைகின்றன. ஆகவே, இதனை வைத்துக் கொண்டு நனவோடை உத்தி தான் உத்திகளுள் சிறந்தது என்று கூற இயலாது. டாக்டர் மு. வ. வின் நாவல்களுள் பெரிதான நெஞ்சில் ஒரு முள் (1956) தற்கூற்று நிலையில் அமைந்த, சிறப்புற்ற நாவல்களுள்ளும் ஒன்றாகும். இந்த ஒன்றில் இந்த உத்தி சிறப்படைந்திருப்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, உத்திகளில் சிறந்தது தற்கூற்று உத்தி என்று மதிப்பிட முடியாது. எந்த உத்தியிலும் நிறை, குறை இருப்பது இயல்பு. தற்கூற்று நிலை, படர்க்கைக் கூற்று நிலை, நனவோடை, முன்னோக்குப் போன்ற உத்திகளை மதிப்பிடுகின்றவர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் காணலாகும் குறை, நிறைகளை எடுத்துரைக்கின்றனர். இவ்வாறெல்லாம் சிந்திக்கையில்,

> ஒரு குறிப்பிட்ட உத்தி மூலம் சிறப்பாகக் கதை சொல்ல முடியும் என்று நினைத்தால் அந்த குறிப்பிட்ட உத்தியைக் கையாளுகிறான் கதாசிரியன் எனவே உத்தி என்று அதையே பெரிது படுத்தி மிதமிஞ்சி முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிடக் கூடாது. இன்னும் ஒரு உத்தியை மட்டும் பிடித்துக் கொண்டு அதையே சலிக்கப் பண்ணக் கூடாது. ஒரு உத்தி உயர்ந்தது என்று மற்ற உத்திகளைப் புறக்கணிப்பதோ, அலட்சியம் செய்வதோ, மறுப்பதோ கூடாது[149]

என்று சி. சு. செல்லப்பாவும்.

> உத்தி மட்டும் இலக்கியமாகி விடும் என்று நான் எண்ணவில்லை. ஒரு உத்தி கையாளப்பட்டிருக்கிறது என்ற நினைப்பே எழச்செய்யாத உத்திதான் மிகச் சிறந்ததாக நினைக்கிறேன்[150]

என்ற அசோகமித்திரனும் எழுதுவது ஏற்கற்பாலது.

அளவறிந்த ஆளுகை :

கதையை உள்ளத்தில் உருவாக்கிக் கொண்டு அதனை ஏட்டில் பதிய வைக்க முற்படும் கதையாசிரியன் எந்தக் கோணத்தில் எழுதினால் சரளமாகவும் சிறப்பாகவும் அமையும் என்பதை ஓரளவு ஓர்ந்து தேர்ந்து கொள்கிறான்; சில வேளைகளில் இச்சிந்தனைக்கே இடந்தராமல் 'திடும்' என்று எழுதத் தொடங்கிவிடுகிறான்; போகப்போக, ஏதோ உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு இப்படி இடறி விழுந்துவிட்டதாகத் தானே உணரவும் செய்கிறான். அகிலன் சிநேகிதி (1951) யின் கதையை எதிர்பாராத விதமாய்த் தற்கூற்று நிலையில் எழுதத் தொடங்கிப் பிறகு அதனால் ஏற்பட்ட இடர்ப்பாட்டினை பின் வருமாறு கூறுகிறார்.

> இந்த நாவலில் ஒரு பகுதியை 'நான்' என்று ஆரம்பித்து எழுதி முடித்த பிறகுதான், இதே முறையில் தொடர்ந்து எழுதுவதில் உள்ள சிரமங்களை உணர்ந்தேன். என்றாலும் இப்படி எழுதுவதன் மூலம் வாசகர்களுக்கு அருகே, வெகு சமீபத்தில் இருந்து, நேருக்கு நேர் கதை சொல்லும் இனிய அநுபவம்

> உண்டாகிறது. இந்த அரிய வாய்ப்பை விரும்பும் நான் சிறிதளவு சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தலாமா?[151]

இதற்கு மாறாக உத்திகளை முதலில் நெஞ்சத்தில் இருத்தி, அவற்றிற்கு முதன்மை தந்து, அவற்றினை ஏட்டில் பதிய வைக்க வேண்டிக் கதையாசிரியன் முந்துவதும் உண்டு. அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அவன் கதை பாத்திரப்படைப்பு, பின்புலம் முதலிய வற்றையெல்லாம் பின்னுக்குத் தள்ளிவிடுகிறான். இதனால் உத்தி முந்திரிக் கொட்டையாகிவிட, மற்றவை முந்திரிப்பழமாகி விடுகின்றன. வேறு வகையாகச் சொன்னால், உத்தி முந்தி, கதை பிந்திவிடுகிறது.

திறனாய்வாளர்கள் கதையாசிரியர்களின் ஒவ்வொரு படைப்பிலும் காணக்கூடிய உத்திகளினுடைய பொருத்தங்களை ஆராய்கின்றனர்; அவற்றுள் தோன்றும் நிறை, குறைகளை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். அல்டஸ் ஹக்ஸ்லே (Aldous Huxley) எழுதிய (Those Barren Leaves என்னும் நாவல் உத்தியைப் பொறுத்தமட்டில் மிக பலவீனமானது என்றும்,[152] அவளது (கொருட்ஸ்ட்டைன்) நூலினைப் போலவே, இவரது நூலிலும் (எம்மிங்வே) எழுத்தாளர்கள் கையாள வேண்டிய உத்திகளே மனத்தைக் கவர்ந்து நூலைக் குலைத்துள்ளன"[153] என்றும், "கதையைச் சொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உத்தி, கதை முக்கால் பகுதி வளர்ந்துள்ள நிலையில் திடீரென்று நொடித்துப் படிப்பவரைக் குலுக்கி விடுகிறது ... இந்த உத்தியே ஒரு குறுக்கு வழி, செயற்கை. இதனால் கதை கனம் இழந்துவிட்டது" என்றும்[154] திறனாய்ந்து உரைப்பன சான்றுகளாகும். நீலபத்மநாபனின் யாத்திரை (1974) யின் கதை சிவப்பிரகாசம் என்பவன் சனிக்கிழமை இறக்க, அவனது இறுதி யாத்திரை மறுநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை நடக்கிறது. அவனுடைய நான்கு நண்பர்கள் அவனது பாடையைச் சுமந்து செல்கின்றனர்; சுமந்து சென்றுகொண்டிருக்கும்போதே அவர்கள் தங்களுக்கும் அவனுக்கும் இருந்த உறவினை நினைக்கின்றனர். ஒருவர் நினைப்பது இன்னொருவர்க்குத் தெரியாது. இவ்வாறு நால்வரின் மனவோட்டத்தில் கதை சொல்லும் உத்தி யாத்திரை யில் அமைந்துள்ளது. இவ்வுத்தித் தேர்வு கதைக்குப் பொருத்தமாய் அமைவதோடு, கச்சிதமாகவும் அலுப்புத் தட்டாத நிலையிலும் இருக்கிறது. இதே உத்தியை நீட்டி ஒரு பெரு நாவலாக எழுதிவிடலாம். ஆனால், இதில் உள்ள 'உப்பு அமைந்தற்றால் புலவி' என்னும் உத்திக் கோட்பாடு குலைந்து, உத்திக் கரிப்

பாகிவிடும்; குல்லாய்க் கேற்ற தலை, காலணிக்கேற்ற கால் எனுமாறு எதிரிடையாக உண்டு பண்ணியதாகத்தான் கருதப் படும். க. நா. சுப்ரமண்யத்தின் ஒருநாளை (1950) "மிகவும் கச்சிதமாக ஒருநாள் கதையாகப் புனைந்திருக்கிறார்" என்று பாராட்டுவோர்.

> க. நா. சு. எழுதிய அசுரகணம் (1959) என்ற கதையிலும் உத்திக்கே முக்கியத்துவம் கிடைக்கிறது. அதுவும், மிகையாகவே தோன்றுகிறது. ஒரு நாவலுக்குத் தேவையான வீச்சு இல்லாத இந்தப் படைப்பு விரித்துரைத்துரைக்கப்பட்ட சிறுகதையாக அமைந்துள்ளது... நமது பண்பாட்டின் விளைவாக, அடிமனத்தில் உறையும் இதிகாசபுராணப் பாத்திரங் களின் நினைவை வெளிக்கொணர்ந்து மனநிலையை விளக்க முயலும் க. நா. சு. தம்முடைய சோதனை முயற்சியில் உத்திக்குத் தேவையான கருப்பொருள் விரிவைக் கையாளவில்லை. கதை சொல்பவனின் குழப்ப நிலை மீண்டும் மீண்டும் ஒரே விதமாக உருவகப்படுத்தப்பட்டு கதையின் நூற்றிருபது பக்கங் களில் பெரும் பாகத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கிறது. இவ்வளவு விரிவான பகுப்பாய்வுக்குப் பொருத்தமான சம்பவங்கள் கதையில் இல்லை. உத்தி பற்றிய ஒரு வாய்ப்பாடுதான் மிச்சமாகிறது.[155]

என்று குறையினையும் கூறுகின்றனர்.

இலக்கியப்படைப்பாளன் தன்னாற்றலுக்கேற்ப-தன்னனுபவத் திற்கிசைய-தன் பயிற்சிக் கொப்பச் சில உத்திகளுக்கு முதலிடம் கொடுத்து எழுதுகிறான். அதில் ஒன்றும் தவறில்லை; தவிர்க்கவும் அவனால் இயலாது. லா. ச. ராமாமிருதம் சொல்லுத் திகளுக்கும், ஜானகிராமன் உரையாடல் உத்திக்கும், நகுலன் நனவோடை உத்திக்கும், விந்தன் விமரிசன உத்திக்கும், சிவசங்கரி மனக்குரல் உத்திக்கும் (Internal monologue) முதன்மை தந்திருப்பதை இங்குக் குறிப்பிடலாம். இத்தன்மையே இவர்களை அந்நியமாக்குகின்றது (alienation) எனலாம். இத் திறத்தாருள் பலர் ஒரே பாட்டையில் போகின்றவர்களாக இருப்பதால், நிறையைப்போல் குறையையும் உடையவர்களாய் உள்ளனர். புதுமைப்பித்தன், க. நா. சுப்ரமண்யம், கோவி. மணிசேகரன், த. ஜெயகாந்தன் போன்றோர் பல உத்தி களிலும் சோதனைகளை நிகழ்த்திப் பார்க்கின்றவர்களாக இருப்பதால், அந்தந்த மட்டத்திலும், நிறை, குறைகளை

மதிப்பிடப்படுவதற்கு உரியவர்களாகின்றனர். அப்படிப் பார்க்கையில் அவர்கள் ஒன்றில் வெற்றியும் ஒன்றில் தோல்வியும் பெற்றவர்களாய் இருப்பது இயல்பே ஆம். ஆயினும், அளவறிந்து ஆளப்படாத உத்திகள் ஓர் எழுத்தாளனுக்குப் பெருமையைத் தேடித் தரா. எழுத்துத் தோல்வி அடைகிறது ; ஏனென்றால், அந்த எழுத்தாளன் தன்னுடைய பொருளைப் போதுமான அளவிற்கு அறிந்திருக்கவில்லை ; அவன் போதுமான அளவு அறிந்தவனானால், போதுமான அளவு உணர்வு உடையவன் ஆவான். அப்புறம் அவன் வேலை அதனைச் சரி செய்வதாகும். ஆனால், எந்த எழுத்தாளனாயினும் போதுமான அளவு அறிந்தவனாகவே இருக்கிறான் என்கிற திறனாய்வாளரின் கருத்து[156] உத்தி பற்றிய சிந்தனைக்கும் பொருந்தும் என்று கருதலாம்.

இறுவாய் :

இவ்வாறு கதையாசிரியர்களையும் அவர்தம் 'உத்திகளையும்' ஆராய்ந்து மதிப்பிடுகையில் சுருக்கமாய்ச் சில கருத்துக்களை மனத்தில் இருத்தலாம். உயிரில்லாமல் உயிர்ப்பொருள் இல்லையாதல்போல் உத்தியில்லாமல் இலக்கியம் இல்லை. இலக்கியங்களை வளர்ப்பதும் வாழ்விப்பதும் உத்திகளே. உத்திகளை வளர்ப்பதும் வாழ்விப்பதும் இலக்கியங்களே. இந்தச் சிந்தனையோடு கதையாசிரியர்களிடம் வருகையில் அவர்களுடைய படைப்புக் கலையின் ஆற்றலைக் கூர் தீட்டி ஒளியூட்டி வெளிக் கொணர்வது அவர்கள் அறிந்தோ அறியாமலோ கையாளும் உத்திகளே ஆம். அவ்வுத்திகளை அவர்கள் பிறப்பிக்கின்றனர் ; வளர்க்கின்றனர் ; வாழ்விக்கின்றனர். அவர்களை அவ்வுத்திகள் வளர்க்கின்றன ; வாழ்விக்கின்றன. பிரிக்க முடியாத இத்தகைய இயைபால் உத்திகளால் படைப்பாளர்களும் படைப்பாளர்களினால் உத்திகளும் சிறப்படைதல் கண்கூடு. கதையாசிரியர்களுக்கும் அவர்தம் உத்திகளுக்கும் இடையே உள்ள உறவுநிலை 'தொட்டனைத்து ஊறும் மணற்கேணியின் தன்மையினதாகும். அதனை ஆராய ஆராய நமக்கு இன்னும் எத்தனையோ எதிர்ப்படும் ; அகப்படும். முயற்சிப்போமாக !

குறிப்புகள்

143. தமிழ் நாவல்கள் (நாவல்விழா கருத்துரைகள்), ப 8
144. K. M. George 'Preface', *Comparative Indian Literature* (Vol. 1), P. X.

145. இந்நாவலில் தற்கூற்றும் படர்க்கைக் கூற்றும் விரவி வந்துள்ளன.

146. *Swami and Friends* (1935), *The Dark Room* (1938) *The English Teacher* (1935), *Mr. Sampath* (1949), *The Bachelor of Arts* (1937) *The Financial* Expert (1952), *Waiting for the Mahatma* (1955), *The Man-Eater of Malgudi* (196)

147. சிற்சில இடங்களில் பின்னோக்கு (Flash back) நனவோடை (Steam of Consoiousness) ஆகிய உத்திகள் சிறிது இடம் பெறுகின்றன.

148. தி. ஜானகிராமன் 'சிறுகதை எழுதுவது எப்படி?' எழுதுவது எப்படி? (முதற் தொகுதி), ப 95

149. சி. சு செல்லப்பா 'சிறுகதை அமைப்பில் உத்திகளின் பங்கு' வளரும் தமிழ் இலக்கியம், பக் 127-28.

150. அசோகமித்திரன், 'அநுபவம் எனக்கே சொந்தம்', தீபம் கட்டுரைகள், ப. 51.

151. அகிலன், 'முதற் பதிப்பின் முகவுரை', சிநேகிதி, ப. 3.

152. *Those Barren Leaves* serious and characteristic is technically rather a weak novel.

Sisin Kumar Ghose *Aldous Huxley*, p. 138.

153. மார்க்ஸ் கன்லிஃவி (ஆசிரியர்), பெ. நா. அப்புஸ்வாமி (தமிழாக்கியவர்), வசனமும் கவிதையும் (அமெரிக்க இலக்கிய வரலாறு), ப. 393.

154. பி. எஸ். ராமையா, வாழ்வில் செக்ஸ் இரண்டாம் பட்சமே' என்னும் கதையைப் பற்றி 'தராசு', அற்ப ஜீவிகள், ப. XVIII.

155. பெ. கோ. சுந்தரராஜன் (சிட்டி) சோ. சிவபாத சுந்தரம், தமிழ் நாவல் நூறாண்டு வரலாறும் வளர்ச்சியும், ப. 286

156. Writing fails because the writer does not know enough about his material. It he knows enough he will feel enough. The rest is editing. Personal and otherwise. But any writer does know enough

William Sloane, *The Craft of Writing*, p 106.

கீழ்நிலையாக்கம்

டாக்டர் ஏ. ஆதித்தன்
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்

பொருண்மைநிலையில் சில சொற்கள் உயர்ந்த பொருளைச் சுட்டும் பான்மையிலிருந்து மாற்றம்பெற்று இழிந்த பொருளைச் சுட்டுவனவாக அமையப்பெறுகின்றன. இங்ஙனம் உயர்ந்த பொருளைச் சுட்டிய சொற்கள் இழிந்த பொருளைச் சுட்டும் வகையில் அமையும் பொருண்மைநிலை மாற்றம் (Semantic Change) கீழ்நிலையாக்கம் (degradation) எனப்படும் இதனைத் தமிழ்மொழியில் அறிஞர்கள் இழிப்பொருட்பேறு என்றும் சுட்டுவர்.

மொழியில் காலப்போக்கில் ஏற்படும் மாற்றத்தின் காரணமாகச் சொற்கள் தம் உயர்பொருளை இழந்து இழி பொருளைப் பெறுகின்றன. பெரும்பாலும் இத்தகு மாற்றத்திற்குச் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் மாற்றமே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு பொருண்மை நிலையில் இழிபொருள் பெற்ற சொற்கள் சிலவற்றின் வரலாற்றினை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சன்னியாசி என்னும் சொல் சந்யாசம் அல்லது துறவறம் பெற்ற ஒருவரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பெற்று வந்தது. ஆனால் இக்காலத்தில் எந்தவித பயனும் இன்றிக் காவி உடையணிந்து, பிச்சையெடுத்து வாழ்பவரைச் சுட்ட இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. உயர்ந்த குறிக்கோள் உடைய இந்து சன்னியாசிகள் தம் குறிக்கோளை மறந்து எவ்வித பயனும் இன்றிப் பிச்சை எடுத்து வாழ்ந்து வந்தமையானும், தம் துறவறத்திற்கும் பிரம்மச்சரியத்திற்கும் ஊறு விளைவிக்கும் வகையில் நடந்து கொண்டமையானும் சன்னியாசி என்ற சொல் இழி பொருளைப் பெறலாயிற்று.

ஒழுக்கம், துறவறம், பிரம்மச்சரியம் போன்றவற்றில் சன்னியாசிகள் பலர் குறையுடையவர்களாக அமைந்து எதற்கும் பயனின்றிப் போலித்தனத்தை மேற்கொண்டதால் இதே பண்பினைக் கொண்டு பயனின்றித் திரிபவரைக் குறிக்க இன்சொல் பயன்படலாயிற்று. போலிச் சன்னியாசிகளுக்கும் எவ்வித பயனுமின்றிப் பொய்யான வாழ்க்கை வாழும் மனிதர்களுக்குமிடையே காணப்பெறும் ஒற்றுமையே சன்னியாசி என்னும் சொல்லில் ஏற்பட்ட பொருள் மாற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

விதவை என்னும் சொல் கணவனை இழந்த பெண்ணைக் குறிக்கப்பயன்பட்டது. ஆனால் இக்காலத்தில் இது இழிந்த பொருளில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சமுதாயத்தில் விதவையர் களுக்கு அளிக்கப்பெற்ற இடமும் இவர்களில் சிலருடைய இழி செயலுமே இச்சொல் இழிபொருளைப் பெறுவதற்குக் காரண மாயிற்று.

சில சொற்கள் தம் உயர்பொருளை முழுமையாக இழந்து விடாமல் சில சூழல்களில் (Contexts) மட்டுமே இழிபொருளைப் பெற்றுள்ளன. வேஷம் என்ற சொல் பல சூழல்களில் ஏமாற்றுதல் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டாலும் ஒப்பனை என்ற இதன் இயல்பான பொருளிலும் கையாளப்படுகின்றது. ஒப்பனை என்பது பொய்யான தோற்றத்தினைச் சுட்டுவதால் பொய்யினை அடிப்படையாகக் கொண்டமையும் ஏமாற்றுதல் என்பதனைச் சுட்ட இச்சொல் பயன்படலாயிற்று.

உயர் பொருளைச் சுட்டி வந்த சொற்கள் இழிபொருளைச் சுட்டத் தொடங்கியதும் மொழியில் இவற்றினிடத்தை நிரப்ப வேறு சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும். நாற்றம் என்னும் சொல் இழி பொருளைச் சுட்டத் தொடங்கியதும் மணம் என்னும் சொல் இதனிடத்தினைப் பெறுகின்றது. இதனைப் போன்றே சன்னியாசி என்னும் சொல்லுக்குப் பதிலாகத் துறவி என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பல சொற்கள் தம் பொருளை இழந்து வேறு பொருளைப் பெற்றபோதிலும் தொடர்களாகப் பயன்படுத்தப் பெறுங்கால் தம் இயற்கையான பொருளைச் சுட்டுகின்றன. விதவை என்னும் சொல் விதவை மணம், விதவை மறுவாழ்வு என்னும் தொகைச் சொற்களில் தன் இயல்பான பொருளை உணர்த்துகின்றது.

தேவதாசி என்னும் சொல் இறைப்பணி புரியும் பெண்ணைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. நாளடைவில் இது விலை மாது என்ற பொருளில் பயன்படலாயிற்று. இறைப்பணியில் ஈடுபட்ட இவர்களுக்குச் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட நிலை காரணமாக இழி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட வரலாற்றினை இச்சொல் நன்கு விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

முண்டை என்னும் சொல் கணவனை இழந்து தலைமயிர் நீக்கப் பெற்ற பெண்ணைக் குறிக்கப் பயன்பட்டது. ஆனால் இச்சொல் இந்து சமுதாயத்தில் விதவைப் பெண்களுக்கு ஏற்பட்ட அவல நிலை காரணமாக இழிபொருளைப் பெற்றுள்ளது.

(தொடரும்)

வேண்டுகோள்

இலக்கியம் இலக்கணம் சமயம் தத்துவம் வரலாறு கல்வெட்டு கலைபற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வேண்டப்பெறும். கட்டுரைகள் 4-6 பக்க அளவில் அமைதல் நலம். நெடிதாயின் வகைப்படுத்தித் தருதல் வேண்டும். ஒரு பக்கத்தில் தட்டச்சு அல்லது தெளிவான கையெழுத்தில் அமைதல் வேண்டும். ஆசிரியர் குழு தேர்ந்தளிக்குங் கட்டுரைகளே வெளியிடப்பெறும். இன்றியமையாத அடிக்குறிப்புக்களே சேர்க்கப்படும். தேரப்பெறாத கட்டுரைகள் திருப்பியனுப்பப் பெறா ஆதலின் கட்டுரைகளைப் படியெடுத்துக் கொண்டு அனுப்பி வைக்க வேண்டுகிறோம்.

தமிழ்ப் பொழில் ஆசிரியர் குழு

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகள்

யாழ்நூல் — ஆசிரியர் விபுலானந்த அடிகள்	ரூ.	50 00
கட்டுரைப் பொழில் தமிழ்ச்சங்க மணிவிழா மலர்	ரூ.	30 00
கட்டுரைப் பூங்கா (தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசுவரனார் நூற்றாண்டு நினைவு வெளியீடு)	ரூ.	60 00
இராசராச சோழன் முடிசூடிய 1000 ஆவது ஆண்டுவிழா நினைவு சிறப்பிதழ்	ரூ.	6 00
கபிலர் — நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	4 00
நக்கீரர் — நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்	ரூ.	3 00
மெய்ஞ்ஞானத்தின் கொலுவிருக்கையில் அஞ்ஞானத்தின் வழக்கீடு பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர்	ரூ.	2 00
கவியரசு நினைவு மலர்	ரூ.	1 00
தமிழரசி குறவஞ்சி	ரூ.	0 75

பிற வெளியீடுகள்

கரந்தைக் கோவை [ச. பாலசுந்தரம்]		
கலைக் கூத்தன் கவிதைகள்	ரூ.	4 50

விற்பனைக் கழிவு 20% உண்டு. அஞ்சற் செலவு தனி

தலைவர்
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்
தஞ்சாவூர் - 613 002.

Regd. No. TN/TB/24.

நூல் - அஞ்சல்

பெறுநர்

திருமிகு ....

அவர்கள்

....

....

....

ஆசிரியர்,
தமிழ்ப்பொழில்,
கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்,
தஞ்சாவூர் - 613 002.

தமிழ்ப் பொழில் கட்டணம்

		உள்நாடு	வெளிநாடு
தனியிதழ்	ரூ.	2 50	3 00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ.	30 00	60 00
வாழ் நாள் கட்டணம்	ரூ.	250 00	600 00

வெளியிடுபவர் : திரு. ச. இராமநாதன், தலைவர், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், கருந்திட்டைக்குடி, தஞ்சாவூர் - 613 002.

அச்சிடுபவர் : திரு. M. சந்திரமௌளி, ஜெமினி அச்சகம், 1837/1, மேலராஜ வீதி, தஞ்சாவூர் - 613 009.